ΗΦΥΣΙΣ

ΕΤΟΣ Δ' ΑΡΙΘ. 22 — 15 ΜΑΡΤΙΟΥ 1904

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ φρ. 16
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ φρ. 20

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΑΘΗΝΗΣΙ ΟΔΟΣ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 29
Παρὰ τὸν σταθμὸν Σιδ. Ἀθ. Πειραιῶς

ΟΛΙΓΟΝ ΚΑΙ ΕΝ ΤΩ ΟΥΡΑΝΩ

ΜΕΛΕΤΗ ΔΙΑΛΟΓΙΚΗ

ΠΟΣΟΝ ἡ νὺξ ἀπόψε εἶναι ὡραία καὶ θαυμασία! Οἱ ἀστέρες λάμπουσι τόσον πολὺ καὶ μοῦ φαίνονται πολὺ πλησιέστερον ἢ ἄλλοτε. Νομίζω, ὅτι διακρίνω τὸ νεφέλωμα τῆς Ἀνδρομέδας.

— Ναί· καὶ ὁ Γαλαξίας τὶ λαμπρός! μὲ τοὺς ἀνοικτοὺς αὐτοῦ βραχίονας, ὡς δύο ἀδαμάντινοι ποταμοί. Διατρέχει τὸν οὐρανόν, πορευόμενος πρὸς δυσμάς, φέρων τὸν σταυρὸν τοῦ Κύκνου ἐν τοῖς ὑποκυάνοις αὐτοῦ νέφεσιν. Ἰδὲ καὶ τὸν Τοξότην καὶ τὸν Δελφῖνα. Τὶ μεγαλοπρέπεια οὐρανοῦ ἀπόψε! Ἀλλά.... τί σκέπτεσαι; φαίνεσαι ὀνειροπολῶν!

— Ἐσκεπτόμην, ὅτι ἡ Γῆ, ἐφ' ἧς εὑρισκόμεθα, εἶναι τόσον μικρὸς ἀστὴρ καὶ ἐν τούτοις κεῖται ἐν μέσῳ αὐτῶν. Κάτωθι καὶ ἄνωθι ἡμῶν ὑπάρχουν ἀστέρες. Ποῖοι ἀστερισμοὶ εἶνε ἤδη κάτωθι;

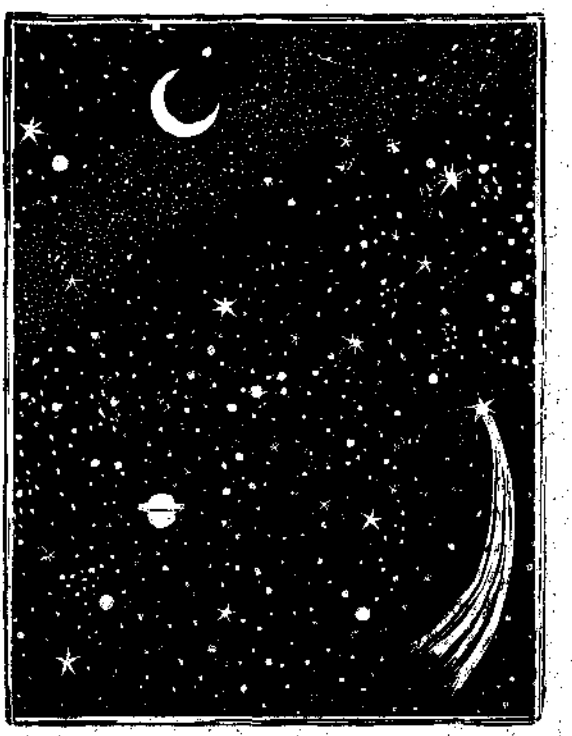

— Οἱ ἀντίθετοι τούτων. Βλέπεις τὸν ἐρυθρῶν ἐκεῖνον ἀστέρα πρὸς τὸν νότιον ὁρίζοντα; Εἶναι ὁ Φαμαλχώτ. Ἐὰν δὲ λάβῃς τὴν διεύθυνσιν αὐτὴν πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ κάμῃς τὸν κύκλον τῆς Γῆς, θὰ εὕρῃς ἀπωτέρω, μεσημβρινῶς τὸν Ἀχερνάρ, ὅστις ἤδη εἶναι κάτωθι τοῦ ὁρίζοντός μας, τὸν Τουκάνον, τὸν Σταυρὸν τῆς Μεσημβρίας, τὸν Κένταυρον, τὴν Ὕδραν, τὴν Παρθένον.

— Λοιπὸν ἀκριβῶς ἐσκεπτόμην, ὅτι εὑρισκόμεθα εἰς τὸ μέσον τοῦ Οὐρανοῦ καὶ κατοικοῦμεν κόσμον κεντρικόν.

— Ἀπαράλλακτα, ὡς νὰ διεμένομεν εἰς τὴν Ἀφροδίτην, εἰς τὸν Ἄρην, τὸν Δία ἢ τὸν Κρόνον. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς Ἀνδρομέδας ἢ ἐν ταῖς Πλειάσιν ἐὰν εὑρισκόμεθα, θὰ εἴμεθα ἐπίσης εἰς τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ. Πάντοτε εἰς τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοῦ Σύμπαντος θὰ εὑρισκώμεθα.

— Ὥστε, ἐὰν ἡ Γῆ μας ἦτο διαφανής, θὰ ἐβλέπομεν διὰ μέσου αὐτῆς ἤδη τοὺς ἀστερισμοὺς τούτους κάτωθι ἡμῶν, ὡς καὶ τὸν περιβάλλοντα ἡμᾶς Γαλαξίαν, δίκην ἀστροφεγγοῦς πελωρίου ζώνης, ἐν τῷ μέσῳ τῶν κόσμων.

— Ναί· καὶ τότε θὰ ἐνόεις καλλίτερον πῶς φερόμεθα ἐν τῷ ἀπείρῳ κενῷ ἐντὸς

μικρᾶς λέμβου. Ἕκαστος δὲ τῶν ἀναριθμήτων αὐτῶν, ὡς βλέπεις, ἀστέρων εἶναι καὶ εἷς ἥλιος. Ἡ θέσις μας ὅθεν εἶναι ταπεινοτάτη ἀπέναντι τοῦ ἀπεράντου αὐτοῦ χάους τῶν ἀστέρων, οἵτινες διαφέρουσιν ἀλλήλων κατὰ τὴν ἀπόστασιν, τὴν λάμψιν, τὸ εἶδος τοῦ φωτός, τὴν ἡλικίαν, τὴν δύναμιν, τὸ μέγεθος.

— Ποία ἡ ἀπόστασις τοῦ Βέγα, τοῦ ἀγαπητοῦ μου ἀστέρος;

— Τρὶς 204 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα ἀπὸ τοῦ Ἡλίου, προστιθεμένης καὶ τῆς ἀφ' ἡμῶν πρὸς τοῦτον ἀποστάσεως ἑνὸς ἑκατομμυρίου τριακοσίων ἑβδομήκοντα πέντε χιλιάδων. Ἀμαξοστοιχία σιδηροδρόμου μὲ ταχύτητα ἑνὸς χιλιομέτρου κατὰ λεπτὸν τῆς ὥρας, ὅστις θὰ διήνυε 270 ἔτη διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν Ἥλιον, ἤθελε χρειασθῆ 371 ἑκατομμύρια ἔτη διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν Βέγαν. Ἡ δὲ φωτεινὴ αὐτοῦ ἀκτὶς διὰ νὰ φθάσῃ πρὸς ἡμᾶς καὶ ἥτις τρέχει μὲ τὴν ἰλιγγιώδη ταχύτητα 300,000 χελιομέτρων κατὰ δευτερόλεπτον ... φαντάσθητι τὶ ἡλικίαν θὰ εἶχες, ὁπόταν ἡ ἀκτὶς αὕτη ἔφυγεν ἀπὸ τὴν πηγήν της, διὰ νὰ ἔλθῃ ἐδῶ.

— Εἶμαι εἰκοσιπέντε ἐτῶν.

— Λοιπόν, ὅταν ἡ ἀκτὶς αὕτη ἔφυγεν ἐκεῖθεν, ἦσο τριῶν ἐτῶν καὶ τεσσάρων μηνῶν. Ἡ ἀκτὶς αὕτη ἔρχεται κατ' εὐθείαν ἐκεῖθεν ἔκτοτε διὰ νὰ φθάσῃ σήμερον ἐδῶ. Καὶ σημείωσον εἶναι εἷς ἐκ τῶν πλησιεστέρων ἡμῖν ἀστέρων.

Οἱ ἀστέρες εἰσὶν οἱ ἄξονες τοῦ σύμπαντος.

Ὁ ἡμέτερος μετὰ τῶν γειτόνων του ἀλληλοδαστάζονται ἐκ τῆς ἀμοιβαίας αὐτῶν ἕλξεως καὶ ἕκαστος κυκλοφορεῖ ἐν τῷ σύμπαντι, ὑπείκων εἰς τὸ σύνολον τῶν ἕλξεων.

Ἐν τῷ φωτὶ ὅλων τῶν ἡλίων αὐτῶν περιφέρονται κόσμοι, ὡς ἡ ἡμετέρα Γῆ, κατοικούμενοι ὑπὸ ὄντων καὶ ὁσάκις βλέπω αὐτούς, συλλογίζομαι τοὺς διαβιοῦντας ἐκεῖσε καὶ τὸν ἀπομεμακρυσμένον καὶ μυστηριώδη αὐτῶν βίον. Ἅπαν αὐτὸ τὸ μεγαλαπρεπὲς θέαμα παρίσταται ὡς μία ζῶσα μεγαλούπολις ἐνώπιόν μου.

— Ὦ, πόσον ἐπεθύμουν νὰ μάθω, πῶς καὶ παρὰ τίνων κατοικοῦνται οἱ ἀπειροπληθεῖς αὐτοὶ κόσμοι! Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖ μᾶς ὁμοιάζουν ἄρα γε, ἔχουσι τὰς αἰσθήσεις μας, σκέπτονται ὡς ἡμεῖς;

Τὶ ὡραῖον πρᾶγμα νὰ εἴχομεν καὶ ἐκεῖ ἀδελφούς. Ἂν ἠδυνάμην, νὰ ἔκαμνον πτερά, νὰ πετάξω ἕως τὸν οὐρανόν!

— Καὶ ἐν τούτοις εἴμεθα καὶ ζῶμεν ἐν τῷ οὐρανῷ. Εἴμεθα πλησίον αὐτῶν, πνευματικῶς τοὺς αἰσθανόμεθα, ἀλλ' ἡ πραγματικότης τῶν αἰσθήσεων μᾶς ἀπατᾷ. Εἰμεθα ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐν τούτοις νομίζομεν, ὅτι εὑρισκόμεθα ἐκτὸς αὐτοῦ. Νομίζομεν ὅτι διὰ τοῦ θανάτου θὰ πλησιάσωμεν αὐτούς. ἐνῷ τοὐναντίον καὶ διὰ τοῦ θανάτου ἐδῶ θὰ μείνωμεν· δηλαδὴ εἰς τὸ μεταξὺ κενὸν τῶν κόσμων αὐτῶν. Ἀφήσωμεν πλέον τοὺς μύθους καὶ τὰς παραδόσεις· ἐὰν οἱ κάτοικοι τῶν κόσμων αὐτῶν γεννῶνται μόνον διὰ ν' ἀποθνήσκωσιν, ὁ βίος τότε θὰ ἦτον ἄνευ σκοποῦ καὶ τὸ σύμπαν ἄνευ λόγου. Τότε ὁ κόσμος θὰ παρωμοίαζε πρὸς μαγικὸν φανόν, δι' οὗ αἱ μαγικαὶ σκηναὶ διέρχονται πρὸ τῆς φωτεινῆς ὑάλου αὐτοῦ, πρὸς στιγμὴν μόνον καὶ ἄνευ ἐννοίας.

— Ἤδη ἐννοῶ, διδάσκαλέ μου. Ζῶμεν οὐχὶ ἐπὶ τῆς Γῆς, ἀλλ' ἐν τῷ φωτὶ τοῦ ἡλίου, ὅπερ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ σώματός μας ἐξακολουθεῖ νὰ μᾶς ζωογονῇ καὶ διατηρῇ.

— Ναί. ζῶμεν ἐν τῇ ἀκτινοβολίᾳ τοῦ ἡλίου, ἡ δὲ ἀνθρωπότης τυφλώττει, διότι τὸ πρᾶγμα εἶνε καθαρόν. πασιφανές, ἀναμφισβήτητον. Ἰδοὺ, πρὸ ἡμῶν, τὸ σύμπαν. Δὲν τὸ πλάττομεν ἡμεῖς· τὸ ἔπλασσεν ὁ δημιουργός, διὰ τὴν ἀθανασίαν τοῦ ἀνθρώπου.

— Ἤδη ἐννοῶ ποῦ εὑρίσκομαι.

— Ἡ ἀνθρωπότης φαντάζεται, ὅτι δὲν εὑρίσκεται ἐν τῷ οὐρανῷ. Ἀλλὰ τότε τόσοι μεγάλοι προϋπάρξαντες νόες, ποῦ ἔστρεφον τοὺς ὀφθαλμούς; Οἱ ἱδρυταὶ τῶν θρησκειῶν, τὶ ἔβλεπον, θέσαντες τὴν γῆν κάτωθι καὶ τὸν οὐρανὸν ἄνωθι; Καὶ διατὶ ἐχώρησαν τὸν πλανήτην μας ἐκ τοῦ λοιποῦ σύμπαντος, διατὶ ἔθεσαν τὴν ζωὴν κάτω καὶ τὸν θάνατον ἐπάνω καὶ ὑπέθεσαν, ὅτι τὸ ἀκατανόητον ἦτον ὁ σκοπὸς τῆς πλάσεως;

— Ὥστε θάνατος δὲν ὑπάρχει οὐδαμοῦ;

— Ἡ ζωὴ δὲν σβέννυται, οὐδέποτε δὲ θὰ παραδεχθῶ, ὅτι ἡ ὕπαρξις τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἄνευ σκοποῦ καὶ ὅτι αἱ τόσαι προϋπάρξεις ἐγένοντο ἄνευ λόγου. Βλέπω τὴν ἀλήθειαν, βλέπω τὸ φῶς. Εἴμεθα ἀπείρως μικροί. ἐν τῷ ἀπείρως μεγάλῳ.

— Νομίζω, ὅτι ἡ ψυχή μου βαδίζει ἀναμέσον τῶν ἀπείρων αὐτῶν κόσμων.

— Ἡ Γῆ μᾶς φέρει ἐν τῇ πορείᾳ της. Ἑκάστην δὲ πρωΐαν ἔχει κάμει ἕνα ἐπὶ πλέον κύκλον. Εὑρισκόμεθα καθ' ἑκάστην ἀλλαχοῦ καὶ ἐν τούτοις οὐδεὶς τὸ φαντάζεται, διότι ὁ πλανήτης ἡμῶν κατοικεῖται ἀπὸ ὄντα, ἀγνοοῦντα ποῦ εὑρίσκονται.

— Ὡς καὶ τί κάμνουσιν. Ἀλλὰ, οὕτω εἶνε καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ Ἄρεως, τῆς Ἀφροδίτης κ.τ.λ;

— Δὲν τὸ πιστεύω, διότι ὁμοιάζομεν πρὸς τοὺς ἀγρίους ἑνὸς μέρους τῆς γῆς, οἵτινες δὲν ἔχουσιν ἰδέαν τοῦ ἑαυτοῦ των καὶ οἵτινες ἴσως τὸν οὐρανὸν φαντάζονται, ὡς στέγασμα τῆς κεφαλῆς των. Δυστυχῶς διὰ τὸ πλεῖστον τῶν ἀνθρώπων τῆς Γῆς, ἐπιστήμη δι' αὐτοὺς δὲν ὑπάρχει οἱ δὲ σοφοὶ θεωροῦνται ὡς περίεργα ὄντα. Θὰ παρετήρησας πολλάκις, πῶς οἱ ἄνθρωποι διανέμουσι τὴν δόξαν καὶ τὰς τιμάς, πῶς φονεύουσι τοὺς ἀθώους καὶ πῶς τιμῶσι τοὺς ἰσχυροὺς. Πάντας ἰδίως ἀπασχολοῦσιν αἱ ὑποθέσεις καὶ οὐδὲν ἄλλο σκέπτονται, ἢ νὰ τρέχωσιν ὄπισθεν τοῦ χρήματος καὶ τῆς τύχης, μὴ ἀντιλαμβανόμενοι, ὅτι ἀποθνήσκουσι καθ' ὁδὸν τῆς πλάνης των.

— Δὲν εἶνε πνευματῶδες τοῦτο, οὔτε περιποιεῖ εἰς αὐτοὺς τιμήν.

— Βεβαίως πλὴν φεῦ! τοιοῦτος ἐγένετο ὁ γήϊνος βίος. Αἱ ποικίλαι ἀπολαύσεις δὲν ἀφίνουσι τὸν ἄνθρωπον νὰ σκεφθῇ εἰς ἄλλα.

— Καὶ ἐν τούτοις, τὶ ὡραῖον καὶ τὶ μεγαλοπρεπὲς θέαμα, τὸ μεγαλεῖον αὐτὸ τοῦ ἀστερόεντος οὐρανοῦ. Οποία βαθυτάτη ἡσυχία ὁποία εἰρήνη καὶ ὁποῖον χάος τελειότητος! Παρατηρήσατε τὰς Πλειάδας, πόσον ὑψώθησαν ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀφ' ὅτου ὁμιλοῦμεν Λάμπουσιν ἤδη ὀλιγώτερον καὶ εἶνε ἑπτά.

— Παρατήρησον εἰς τὸν ἀστερισμὸν αὐτόν, τὸν ἀστέρα, ὃν οἱ ἀρχαῖοι ἐνόμιζον ἐξαφανισθέντα κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου Εἶνε ὁ ἀσθενέστερος καὶ μόλις διακρίνεται. Εἷς καλὸς ὀφθαλμὸς δύναται νὰ ἴδῃ ὀκτώ, ἐννέα, δέκα καὶ ἐνίοτε περισσοτέρους.

— Ἀλλὰ πόσους ἀστέρας ἔχουσι λοιπὸν αἱ Πλειάδες;

— Πολλὰς ἑκατοντάδας Διὰ τοῦ τηλεσκοπίου ἀνακαλύπτομεν μικροσκοπικούς, τοῦ δεκάτου πέμπτου, δεκάτου ἕκτου, δεκάτου ἑβδόμου μεγέθους. Ἡ δὲ φωτογραφία ἀποκαλύπτει ἡμῖν ἔτι ἀπαρατηρήτους τῷ ὀφθαλμῷ ἡμῶν ἀστέρας, καθόσον, ὡς γνωρίζεις, ὁ νέος φωτογραφικὸς ἀμφιβληστροειδὴς χιτὼν τῆς ἀστρονομίας, ἀποκαλύπτει καὶ φωτογραφεῖ ἤδη ἀστέρας μήπω παρατηρηθέντας διὰ τοῦ ἰσχυροτάτου τηλεσκοπίου.

— Ὦ, ναί, ἐννοῶ, ὅτι αἰσθάνομαι τὸ ἄπειρον, ἀλλ' οὐδέποτε θὰ κατορθώσω νὰ τὸ ἀντιληφθῶ.

— Ἐν τούτοις εἶναι εὐκολώτερον νὰ ἐννοήσῃς τὸ ἄπειρον ἢ τὸ πεπερασμένον. Φαντάσθητι, ὅτι θέτεις ὅρια εἰς μέρος τι τοῦ ἀπείρου· δὲν θὰ τὸ κατορθώσῃς; διότι ἡ φαντασία σου θὰ διαβῇ τὸ ὅριον. Καὶ τοῦτο, διότι οὔτε ἡ φαντασία, οὔτε τὸ ἄπειρον ἔχουσιν ὅρια.

— Ἄχ πόσον ἤθελον νὰ μεταβῶ ἐκεῖ!

— Ποῦ, εἰς τὸ ἄπειρον; Ἐλθέ. Εὔκολον πρᾶγμα. Ἰδού μεταβῶμεν ἐκεῖ πνευματικῶς. Φαντάσθητι, ὅτι ταξειδεύομεν μὲ ταχύτητα φωτός δηλαδὴ τριακοσίων χιλιάδων χιλιομέτρων κατὰ δευτερόλεπτον! Μετὰ τεσσαράκοντα λεπτὰ θὰ εἴμεθα εἰς τὸν Δία μετὰ μίαν ὥραν εἰς τὸν Κρόνον, μετὰ τέσσαρας εἰς τὸν Ποσειδῶνα μετὰ τριάκοντα ἓξ ἔτη εἰς τὸν πολικὸν Ἀστέρα καὶ ἑκατὸν ἔτη εἰς τὸν ἀστέρα ἐκεῖνον. Ἐξακολουθήσωμεν τὸν δρόμον μας κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν πέραν τοῦ ἀστέρος τούτου ἑκατὸν ἔτη ἀκόμη καὶ πάντοτε ἀπωτέρω ἐπὶ χίλια ἔτη δέκα χιλιάδας ἔτη, ἑκατὸν χιλιάδας ἔτη, ἄνευ διακοπῆς, πάντοτε προχωροῦντες, μετὰ τῆς αὐτῆς ταχύτητος τῶν τριακοσίων χιλιάδων κατὰ δευτερόλεπτον. Καὶ ἴδε ἐχάσαμεν πλέον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας τὴν Γῆν, τὸ ἡλιακὸν ἡμῶν σύστημα καὶ τὸν Ἥλιον ἀκόμη· ὡς καὶ τοὺς κυριωτέρους ἀστέρας, τοὺς ὁποίους ἐκ τῆς Γῆς παρετηροῦμεν. Διήλθομεν ἀγνώστους ἡμῖν ἀστεροφόρους χώρας καὶ εἰσεδύσαμεν εἰς ἀπεράντους ἐρήμους ἡλίων ἐκτάσεις Ἠγγίσαμεν ἐν τῇ μακρᾷ ταύτῃ πορείᾳ μας κόσμους θαυμασιωτέρους τῶν δακτυλίων τοῦ Κρόνου, κομήτας φανταστικούς, νυκτερίδας τοῦ οὐρανίου χάους, ἡλίους ἀπαστράπτοντας ἐκ λαμπρότητος, φάρους ἐκθαμβωτικούς, ἐκπέμποντας ὅλα τὰ χρώματα τοῦ πρίσματος, διὰ μέσου τοῦ τετυφλωμένου ἀπείρου. Ἀνεκαλύψαμεν κατοικητήρια παράδοξα, ὄντων ὑπερφυσικῶν δι' ἡμᾶς, ὑπερ-γηΐνων καὶ ὑπὲρ - ἡλίων καὶ οὐδαμοῦ ἡ παγκόσμιος ἕλξις μᾶς συνεκράτησεν, ἐξακολουθήσαντες τὴν πορείαν μας κατ' εὐθεῖαν, ἐπὶ ἑκατὸν χιλιάδας ἔτη ἐπὶ πεντακοσίας χιλιάδας ἐτῶν, ἐπὶ ἑκατομμύριον, δέκα ἑκατομμύρια ἔτη. ἑκατὸν ἑκατομμύρια καὶ πάντοτε μετὰ τῆς αὐτῆς ταχύτητος τοῦ φωτός, τῶν τριακοσίων χιλ. χιλιομέτρων κατὰ δευτερόλεπτον.

— Καὶ ἤδη ποῦ εἴμεθα λοιπόν, ὦ διδάσκαλέ μου: Ποῦ τὸ σύμπαν περαιοῦται;

— Οὔτε κατὰ βῆμα, φίλε μου, ἐπροχω-

ρήσαμεν πρὸς τὸ σύμπαν καὶ μοῦ ζητεῖς τὸ τέλος αὐτοῦ; Μόλις τὸν φλοιὸν τοῦ σύμπαντος ἐπατήσαμεν δι' ὅλης μας τῆς πορείας αὐτῆς! Καὶ ἠδυνάμεθα οὕτω νὰ ταξειδεύωμεν κατὰ τὴν αὐτὴν πάντοτε διεύθυνσιν ἢ καὶ κατὰ ἑτέραν, ἐπὶ ὁλόκληρον τὴν αἰωνιότητα καὶ οὐδέποτε θὰ ἐφθάνομεν εἰς τὸ τέρμα

— Καὶ τὶ ὑπάρχουν λοιπὸν ἔτι καὶ πέραν τῆς αἰωνιότητος αὐτῆς, ὡς λέγετε;

— Νέοι οὐρανοὶ ἔτι, νέοι κόσμοι, ἥλιοι, ἀστέρες, κομῆται κτλ. δηλ. τὸ ἄπειρον τοιοῦτον σύμπαν, ἄνευ ἀρχῆς καὶ τέλους, ἄνευ ὕψους καὶ βάθους, ἄνευ κάτω καὶ ἄνω, οὔτε ζενίθ, οὔτε ναδίρ. Τὰ ἄστρα μος χρησιμεύουν καὶ ὡς σημεῖα ἀφετηρίας διὰ μέσου τῶν ὁποίων ἐπιχειροῦμεν τὸν τριγωνισμὸν τῶν οὐρανῶν. Ἀλλὰ οὐδὲν σημεῖον στερεὸν ὑπάρχει ἐν τῷ ἀπείρῳ, πρὸς ὃ νὰ δυνάμεθα ν' ἀναφερθῶμεν. Τὸ ταξείδιον αὐτό, ὅπερ πνευματικῶς πρὸ ὀλίγου ἐκάμομεν, τὸ ἐκτελοῦν καὶ αὐτοὶ οἱ ἀστέρες, μεταβαίνοντες καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις μὲ καταπληκτικὰς ταχύτητας. Καὶ ἡμεῖς δ' ἐπίσης ταξειδεύομεν ἀπαρατηρήτως ἐν τῷ κενῷ ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων καὶ ταξειδεύομεν ἀκαταπαύστως, καθόσον πρὶν ἡ γεννηθῶμεν, ἡ Γῆ μᾶς ἐταξείδευεν ἤδη, ἀφοῦ ἀπετέλει μέρος τοῦ ἡλιακοῦ νεφελώματος, ἐκτελοῦσα τὸν προορισμόν της. Μετὰ δὲ τὸ τέλος τοῦ γηΐνου κόσμου, τὰ λείψανα τοῦ πλανήτου μας θὰ ἐξακολουθήσωσι ταξειδεύοντα ἐν ταῖς νέαις αὐτῶν ἐπικοινωνίαις. Τὸ κενόν, ἐπαναλαμβάνω, εἶναι ἄπειρον, ἡ δὲ κίνησις ἀδιάφθορος.

— Ὥστε ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀστέρες, οὓς βλέπομεν, κινοῦνται καὶ τρέχουσι πρὸς τὸ ἄπειρον κενὸν μὲ καταπληκτικὴν ταχύτητα. Οἵα ἱλιγγιώδης καὶ κολοσιαία ἐκστρατεία, ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ κατακτήσεως κόσμων καὶ χωρῶν.

— Παρατήρησον τὸ ἄστρον ἐκεῖνο, τὸ ἄλφα τοῦ Κύκνου· πορεύεται πρὸς ἡμᾶς, πίπτει εὐθέως καθ' ἡμῶν μὲ ταχύτητα δύο δισεκατομμυρίων χιλιομέτρων κατ' ἔτος. Ἀλλ' οὐδέποτε θὰ μᾶς φθάσῃ, διότι καὶ ἡμεῖς φεύγομεν πρὸς τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Ἡρακλέους.

Ὁ Ἀρκτοῦρος πορεύεται πρὸς μεσημβρίαν, μὲ ταχύτητα τριῶν δισεκατομμυρίων χιλιομέτρων κατ' ἔτος. Ἐν δὲ τῇ Μεγάλῃ Ἄρκτῳ, ὑπάρχει ἀστήρ, ὅστις τρέχει μὲ ταχύτητα εἰκοσιοκτὼ ἑκατομμυρίων χιλιομέτρων κατ' ἔτος.

Καὶ πάντες οὗτοι τρέχουσι, πίπτουσι, κυκλοφοροῦσι διὰ μέσου τοῦ ἀπεριορίστου ἀπείρου, ὡς κόνις ἄμμου, ἐν ᾧ διαμένουσι, ζῶσι καὶ ἀποθνήσκουσι τόσαι ψυχαί!

— Ἐν τῷ Γαλαξίᾳ, ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἀστέρες φαίνονται, ὡς νὰ ἐφάπτονται ἀλλήλων.

— Ἀπάτη μεγάλη. Ὁ πλησιέστερος ἐκεῖ εἰς ἄλλον ἀστήρ, τὶ νομίζετε ἀπέχει; τεσσαράκοντα ἑκατομμύρια χιλιομέτρων ἀπὸ τοῦ ἡλίου μας· καὶ ἡ ἀπόστασις αὕτη εἶναι σχετικῶς τῷ ἀπείρῳ μηδαμινή. Αἱ δὲ φωτειναὶ ἀκτῖνες των, ὡς καὶ αἱ τῆς θερμότητος καὶ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, αἱ ἕλξεις αὐτῶν καὶ ὁ μαγνητισμός των συνδυάζονται οὕτως, ὥστε ἐνῷ εἰς ἡμᾶς φαίνεται, ὅτι μεταξὺ τῆς γῆς καὶ τοῦ Ἡλίου ὑπάρχει κενὸν ἑκατὸν τεσσαράκοντα ἐννέα ἑκατομμυρίων χιλιομέτρων ἐν τούτοις κενὸν τοιοῦτον, ὡς τὸ νομίζομεν, δὲν ὑπάρχει. καθόσον ἀόρατοι δεσμοὶ συγκρατοῦσι μεταξὺ αὐτῶν τοὺς κόσμους. ὡς ὁ ἥλιος συγκρατεῖ τὴν Γῆν ἐν τῷ κενῷ διὰ τῆς θερμότητος τοῦ φωτός. τοῦ ἠλεκτρισμοῦ κ τ.λ. Τὸ σύμπαν εἶνε μέγα τι σῶμα ἀποτελούμενον ἐξ ἀπείρων μορίων, ἤτοι ἡλίων, πλανητῶν κ τ. λ. ἐν τῇ αὐτῇ σχέσει, ὅπως τὰ ἄτομα τεμαχίου σιδήρου, ἑνὸς δένδρου ἢ ἑνὸς ἀνθρωπίνου σώματος, τὰ ὁποῖα συνέχονται διὰ μέσου ἰνῶν καὶ νεύρων, ὁρατῶν καὶ ἀοράτων δυνάμεων καὶ τὰ ὁποῖα διαρκῶς πάλλουσιν ἐν ἀκατανοήτῳ ἡμῖν κινήσει.

— Ὥστε τὸ Σύμπαν εἶνε μέγα τι ζωϊκὸν ὄν; Ἕκαστος δὲ κόσμος μόριον τοῦ μεγάλου αὐτοῦ σώματος.

— Βεβαίως, αἱ δὲ ψυχαὶ κυκλοφοροῦσι ἀπὸ τοῦ ἑνὸς κόσμου εἰς τὸν ἕτερον, ὡς ρευστά, ζωογονοῦντα τὸ σύμπαν. Ἄνευ αὐτῶν οἱ κόσμοι θὰ ἦσαν ἄψυχοι. Οὕτω δὲ αἱ ψυχικαὶ δυνάμεις, ὅπως καὶ αἱ φυσικαί, διατρέχουσι τὰς ἀποστάσεις συντόμως καὶ ταχέως καὶ ἄνευ οὐδενὸς ἐμποδίου.

— Ἀλλά, διδάσκαλέ μου, ὁ θάνατος τί ἐστιν;

— Ὁ θάνατος εἶνε ἡ πύλη, δι' ἧς ἡ ψυχὴ εἰσέρχεται εἰς τὸν προορισμόν της. Εἶδες ποτὲ νεκρὸν ἄνθρωπον; Δὲν εἶδες ὁποῖον ἄφατον μειδίαμα ἐπιφαίνεται εἰς τὸ πρόσωπόν του. Τοῦτο δὲν εἶνε μόνον ἔκφρασις τῆς καταπαύσεως τῶν πόνων τῆς ἀγωνίας· δὲν εἶνε μόνον ἡ ἀνάπαυσις τῶν μυῶν καὶ νεύρων, ὡς λέγουσιν οἱ ἰατροί, ἀλλ' ὑπάρχει ἐκεῖ καὶ ἕτερόν τι, ἔκφρασίς τις τῆς ἀνακουφίσεως τῆς ζωῆς, ἐνδομύχου ἱκανοποιήσεως, περιφρονήσεως τῆς ὕλης, ὑπερόχου τινὸς

καταστάσεως, ἥτις ἀπομένει εἰς τὸ πρόσωπον ἀμέσως μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς ψυχῆς, ἥτις, μόλις ἐπέλθῃ ἡ κατάπτωσις τοῦ σώματος, αὕτη ἔχει ἤδη ἰδεῖ τὸ αἰθέριον φῶς τῆς ἑτέρας ζωῆς. Εἶνε ἀνάλογος ἐντύπωσις πρὸς ἐκείνην, ἣν ὁ ἀεροναύτης αἰσθάνεται ἐν ἀεροστάτῳ, ὁπόταν φθάσῃ ἄνωθι τῶν νεφῶν, διότι αἰφνιδίως περιβάλλεται ὑπὸ ἐκθαμβωτικοῦ φωτὸς καὶ ἀπαλασσόμενος τῆς βαρείας ἀτμοσφαίρας, ἥτις τὸν περιέβαλε πρίν, αἰσθάνεται ἤδη ἐλαφρότητα καὶ χαράν, ἥτις τὸν πληροῖ εὐτυχίας. Καὶ τότε δὲν θέλει πλέον νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Γῆν, ἀλλὰ βλέπων πρὸ αὐτοῦ δρόμον ἀνοικτὸν φωτὸς καὶ εὐδαιμονίας, προχωρεῖ ἢ εἰσδύει εἰς τὸ ἄπειρον ἐκεῖ καὶ γλυκύτατον ἄγνωστον, ἐνῷ ἡ ἀποτύπωσις τῆς εὐτυχίας ταύτης καὶ εὐχαριστήσεως μένει ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ νεκροῦ ἐδῶ κάτω, ἐνῷ τὸ πένθος καὶ τὰ δάκρυα περιβάλλουσι τὸν τεθνεῶτα δι' ἐπικηδείου ἑορτῆς.

— Τὶ ἀπάτη λοιπόν, τὶ ἀπάτη ὅπου εἶνε θάνατος!

— Ὁ βίος ὁμοιάζει πρὸς ὄνειρον, καθόσον αἱ περιβάλλουσαι ἡμᾶς σκηναὶ καὶ τραγῳδίαι, οὐδὲν ἄλλο εἰσὶν ἢ φαινόμενα ὀνειρώδη, ἅτινα ἡ ἀστρονομία. ἡ φυσικὴ καὶ ἡ χημεία βαθμηδὸν διαλύουσι. Αἱ ποικῖλαι ἀνάγκαι τοῦ βίου καὶ τὸ ὀλιγοχρόνιον τούτου δὲν ἀφίνουσιν ἡμᾶς, ὅπως ἀντιληφθῶμεν τῆς προγενεστέρας ἡμῶν ὑπάρξεως, ὡς ἐν τοῖς ὀνείροις δὲν δυνάμεθα νὰ ἀναμνησθῶμεν τῶν προγενεστέρων ἡμῶν ὀνείρων. Ὁπόταν ὅμως ἐξέλθωμεν τῆς ζωῆς ἀπαλαττόμεθα τοῦ ἡδυπαθοῦς πέπλου μας καὶ τότε ἀναμιμνησκόμεθα ἀμέσως τοῦ παρελθόντος βίου μας.

— Ἀλλὰ διατὶ τότε ὁ ἄνθρωπος προτιμᾶ τόσον τὸν παρόντα κόσμον τοῦ μέλλοντος· διατὶ δὲν φροντίζει σοβαρῶς καὶ διὰ τὴν ἀπωτέρω ζωήν;

— Διότι εἶνε εἰσέτι νήπιον καὶ βαδίζει βραδέως· ἐν τούτοις βαθμηδὸν ἐλεύσεται ἦμαρ καθ' ὃ διὰ τῆς προόδου τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῆς παρατηρήσεως, θὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἀπαιτουμένην διανοητικὴν ἀνάπτυξιν καὶ θὰ ἐπιδοθῇ ἐρρωμενέστερον εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ἀγνώστου.

— Ὤ, εἴθε! εἴθε!

Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΕΙΝΕ ΔΗΛΗΤΗΡΙΟΝ ΤΟ ΑΛΑΣ;*

Τίς ὁ προορισμὸς τοῦ ἅλατος ἐν τῇ κανονικῇ τοῦ ὀργανισμοῦ λειτουργίᾳ; Ἰδοὺ τὸ ζήτημα, ὅπερ ἐσχάτως ἐγεννήθη μεταξὺ τοῦ παγκοσμίου ἰατρικοῦ κόσμου, ἕνεκα τῶν σπουδαίων ἀποκαλύψεων, περὶ ὧν κατωτέρω θὰ διαλάβωμεν, τοῦ ἰατροῦ Ἀσάρ. Πειράματα δὲ ἀπὸ πολλοῦ γενόμενα χρόνου, κατέστησαν γνωστὸν τὸν πρώτιστον λόγον, ὃν τὰ περιλαμβανόμενα εἰς τὰς τροφὰς ἅλατα ἔχουν εἰς τὴν ἐν γένει ζωϊκὴν οἰκονομίαν.

Πάντοτε κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐκτελούμενα τὰ πειράματα ταῦτα συνίστανται εἰς τὸ ἑξῆς: λαμβάνονται δύο ζῷα, κῦνες ἐπὶ παραδείγματι, τῆς αὐτῆς ἡλικίας καὶ τοῦ αὐτοῦ βάρους καὶ τίθενται ὁ μὲν εἰς ἀπόλυτον νηστείαν, ὁ δὲ εἰς δίαιταν τροφῶν, ἐπιμελῶς μὲν ἐκλελεγμένων, παντελῶς ὅμως στερουμένων ἅλατος· τότε δὲ ἐξακριβοῦται, ὅτι ὁ κύων ὁ τρεφόμενος μὲ ζάκχαριν, ἄμυλον, κρέας, γλυκύσματα καὶ ἄλλας τροφάς, ἄνευ καὶ τοῦ ἐλαχίστου ἅλατος ἀποθνήσκει πέντε ἡμέρας πρὸ τοῦ εἰς τελείαν παντὸς φαγητοῦ στέρησιν, ὑποβληθέντος κυνός.

Ἡ παραδοξότης τοῦ χιλιάκις μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιτυχίας ἐπαναληφθέντος πειράματος καθίσταται πρόδηλος.

Δὲν εἶναι ὄντως περιεργότατον νὰ ἐξακριβώσῃ τις, ὅτι ἔμψυχον ὂν ὑφίσταται μᾶλλον τὴν ἀπόλυτον πάσης τροφῆς στέρησιν ἢ μόνον τὴν τοῦ ἅλατος τοιαύτην; Καὶ εὐλόγως ἀνεζητήθη ἡ κατανόησις καὶ ἐξήγησις τοῦ διατί, τοῦ ἀνεξηγήτου τούτου θανάτου.

Μετὰ δὲ ἀναριθμήτους ἀντεγκλήσεις, ὡς συμπέρασμα τέλος ἐξήχθη, ὅτι ἡ χημικὴ ἐργασία, ἥτις καθιστᾷ ἀναλάτους τὰς τροφάς, ἀποστερεῖ συγχρόνως καὶ πάσης θρεπτικῆς δυνάμεως ταύτας.

Ἀλλ' ἐν πᾶσι τούτοις τίς εἶναι ἀκριβῶς ὁ λόγος τοῦ μαγειρικοῦ ἅλατος ἢ τοῦ χλωριούχου νατρίου, ὡς λέγεται τοῦτο ἐπιστημονικῶς, ὅστις μᾶς ἐνδιαφέρει κυρίως; Τοῦτον θὰ μᾶς καταδείξῃ τὸ χημεῖον.

Ὁ κ. Ροζενταλ λαμβάνει ἕνα κῦνα καὶ τῷ δίδει ἄφθονον τροφήν, ἀλλ' οὕτως συγκειμένην, ὥστε νὰ μὴ περιέχῃ ποσῶς μαγειρικὸν ἅλας. Μετά τινας δὲ ἡμέρας ἐξακριβώνει, ὅτι ὁ κύων του οὗτος πάσχει ἐκ λευκώματος, ὅπερ παραχρῆμα ἐξαφανίζεται, ἅμα δοθῇ ἐκ νέου ἁλατοῦχος εἰς τὸν κῦνα τροφή.

Τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα παρετηρήθη καὶ ὑπὸ τοῦ κ. Βάνδ ἐφ' ἑαυτοῦ, ἀποφασίσαντος νὰ τρώγῃ ἀναλατούχους τροφάς. Τρεῖς ἡμέρας

(*) Κατὰ πραγματείαν τοῦ Δρος R. Room.

μετὰ τὴν ἔναρξιν τῆς διαίτης ταύτης παρε τήρησεν, ὅτι ἔπασχεν ἐκ λευκώματος, ὅπερ ἐξηφανίσθη ἅμα τῇ ἐπαναλήψει τῆς τακτικῆς του διαίτης.

Τὸ μόνον ἄρα συμπέρασμα, ὅπερ δύναται ἐκ τῶν πειραμάτων τούτων νὰ ἐξαχθῇ, εἶναι ὅτι τὸ μαγειρικὸν ἅλας εἶναι τοσούτῳ μᾶλλον ἀναγκαῖον εἰς τὸν ζωϊκὸν ὀργανισμόν, ὥστε ἡ ἔλλειψίς του ἐπιφέρει ἀληθῆ παθολογικὴν κατάστασιν, ἣν ἐκδηλοῦσιν οἱ νεφροὶ διὰ τοῦ λευκώματος.

Ἄρα γε ὅμως τὸ συμπέρασμα τοῦτο πρέπει νὰ μᾶς προαγάγῃ εἰς τὴν σκέψιν, ὅτι ὅσον περισσότερον ἅλας τρώγῃ τις ἐν ταῖς τροφαῖς του, ἐπὶ τοσοῦτον θὰ εὐεκτῇ σωματικῶς; Ἴσως ἡ σκέψις αὕτη νὰ εἶναι λογική, ἀλλ' ἀντιτίθεται τὰ μέγιστα πρὸς τὰς συνεπείας της, καθόσον πειράματα ἐπὶ τούτῳ ἐβεβαίωσαν τὸν κ. Λεπίν ὅτι ὅταν εἰς τὸν ὀργανισμὸν τῶν ζώων εἰσάγεται μεγαλειτέρα ἅλατος ποσότης, καταλαμβάνονται ὑπὸ λευκώματος καὶ ὅτι εἰς τοιαύτας περιστάσεις οἱ νεφροί των παρουσιάζουν τὰ ἀλγεινὰ συμπτώματα τῆς νεφρίτιδος. Ἄρα ἡ παντελὴς ἔλλειψις τοῦ μαγειρικοῦ ἅλατος ἐν ταῖς τροφαῖς ἐπενεργεῖ μετὰ τῆς αὐτῆς βλαβερότητος εἰς τὸν ὀργανισμόν, μεθ' ἧς καὶ ἡ καθ' ὑπερβολὴν αὐτοῦ χρῆσις. Ἐν τῇ δευτέρᾳ δὲ ταύτῃ περιπτώσει τὸ ἅλας φαίνεται ἐνέχον τὰς αὐτὰς ἐπὶ τῶν νεφρῶν βλαβερὰς ἰδιότητας, ὡς ὡρισμένα τινὰ δηλητήρια.

Τὸ μαγειρικὸν ἄρα ἅλας εἶναι δηλητήριον; περιέχει τοξίνην; Καὶ ἐὰν οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα, πῶς συμβαίνει ὁ ὀργανισμὸς νὰ ὑποφέρῃ, ὅταν τοῦτο ἐκλείπῃ αὐτοῦ παντελῶς;

Πρὸς ἐξήγησιν τῶν ἐρωτημάτων τούτων ἐλθωμεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ὅπου ὁ ἰατρὸς Βιδὰλ πειραματίζεται ἐφ' ἑνὸς ἀσθενοῦς, ὅστις προσβληθεὶς ὑπὸ νεφρίτιδος μετὰ λευκώματος, προσῆλθεν ἐν οἰκτρᾷ καταστάσει εἰς τὴν κλινικὴν τοῦ κ. Βιδάλ. Εἶχε τὰ βλέφαρα, τὸ πρόσωπον καὶ τὰς κνήμας ἐξοιδωμένας. Μόλις ἠδύνατο νὰ ἀναπνέῃ, διότι οἱ πνεύμονές του ἦσαν πλήρεις ὀρροῦ καὶ συμπεπιεσμένοι ὑπὸ τοῦ ὑγροῦ, ὅπερ εὑρίσκετο εἰς τὴν πλευράν. Ὁ κ. Βιδὰλ τὸν ἔθηκεν ὑπὸ γαλακτοτροφίαν ἀπόλυτον, τεσσάρων λιτρῶν καθ' ἑκάστην καὶ ἀπὸ τῆς ἑπομένης ὁ ἀσθενὴς ἠσθάνθη τὴν κατάστασίν του βελτιουμένην, μετὰ ὀκτὼ δὲ ἡμέρας εἶχε ξεπρησθῇ, ἐνῷ συγχρόνως μικρὰ ποσότης μόνον λευκώματος τῷ ἀπέμενεν. Ἐπιτευχθέντος τοῦ ἀποτελέσματος τούτου, ὁ κ. Βιδὰλ ἤρχισε νὰ προσθέτῃ καθ' ἑκάστην εἰς τὸ γάλα τοῦ ἀσθενοῦς 10 γραμ. ἅλατος μαγειρικοῦ, Μετὰ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας τὸ λεύκωμα ἐπανήρχετο εἰς τὸ αὐτό, εἰς ὃ καὶ πρότερον σημεῖον, ὁ ἀσθενὴς εὑρίσκετο ἐκ νέου ὡς πρίν, ἡ ἀναπνοὴ καθίστατο ἐκ νέου δυσχερὴς καὶ τὸ πᾶν ἐν γένει ἐδείκνυεν, ὅτι τὸ οἴδημα θὰ κατελάμβανε μετ' ὀλίγον καὶ τὸν ἐγκέφαλον. Ἐν τούτοις ὁ κ. Βιδὰλ οὐδόλως ἐξεπλάγη, προγνωρίζων ἄλλως τε τὸ ἀποτέλεσμα, ἀλλ' ἵνα δείξῃ, ὅτι τὸ ἅλας ἦτο ὁ μέγας ἔνοχος, ἀντὶ τῆς μόνης ἐπιτετραμμένης εἰς τοὺς ἐκ λευκώματος πάσχοντας τροφῆς τοῦ γάλακτος, τῷ ἔδωκε κρέας, ἄρτον, γεώμηλα, στερούμενα ἅλατος.

Καὶ τότε παρέστη εἰς τὸ παραδοξότατον θέαμα ἀνθρώπου πάσχοντος ἐκ λευκώματος ὑπὸ τὴν βαρυτέραν μορφὴν καὶ θεραπευομένου μετὰ τῆς αὐτῆς, ἧς καὶ διὰ τοῦ γάλακτος ἐπιτυχίας, διὰ τοῦ ἀναλατούχου κρέατος, ὅπερ μάλιστα ἐντελῶς ἐξήλειψε καὶ τὴν ἐλαχίστην ἐκείνην ποσότητα τοῦ λευκώματος, τὴν ὁποίαν ἡ θεραπεία τοῦ γάλακτος ἄφηνε. Τὸ πείρσμα ἐπανελήφθη μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιτυχίας καὶ τῶν αὐτῶν ἀποτελεσμάτων καὶ ἐπήνεγκε τὸν θρίαμβον τοῦ κ. Βιδάλ. Εἶναι ἀνάγκη ἄρα γε νὰ ἐξάρωμεν τὴν σπουδαιότητα τῶν πειραμάτων αὐτῶν; Ὄχι βεβαίως. Διότι μᾶς καταδεικνύουν ἐν πρώτοις ὅτι εἰς ὡρισμένας τῆς νεφρίτιδος μορφὰς τὸ ἅλας ἐπενεργεῖ ἀκριβῶς ὡς δηλητήριον. Εἶτα δέ ὅτι ἡ γαλακτοθεραπεία, εἰς τὴν ὁποίαν ὑποβάλλονται οἱ ἐκ λευκώματος πάσχοντες, δὲν ἔχει οὐδένα λόγον, τῶν ἀσθενῶν δυναμένων νὰ τρώγωσιν ἐξ ὅλων τῶν φαγητῶν, ὑπὸ τὸν ὅρον ταῦτα νὰ περιέχωσιν ὡς οἷόν τε μικροτέραν ποσότητα ἅλατος.

Οἱ ἰατροὶ Καοταὶν καὶ Ραθερῦ ἐλάμβανον τοὺς νεφροὺς τῶν κυνῶν, τοὺς ὁποίους ἔσφαζον καὶ πρὶν τοὺς ἐξετάσουν μικροσκοπικῶς, τοὺς ὑπέβαλλον ἐπί τινα χρόνον εἰς διαλύσεις ἁλατούχους, ἃς προπαρεσκεύαζον· τότε δὲ ἐξηκριβώθη καὶ τὸ ἐξῆς παράδοξον φαινόμενον, ὅτι μεταξὺ τῶν παρεσκευασμένων ἁλατούχων διαλύσεων ὑπῆρχε μία—ἐννοεῖται, ὅτι ὅλον τὸ ποσὸν τοῦ περιεχομένου ἅλατος ἦτο ἀκριβῶς καθωρισμένον—ἐν ᾗ τὰ κύτταρα τῶν νεφρῶν παρέμενον ἐν τῇ κανονικῇ των καταστάσει, ἐνῷ τιθέμενα ἐντὸς τῶν ἄλλων διαλύσεων ἐξοιδαίνοντο, φθάνοντα ἐνίοτε καὶ μέχρι διαρρήξεως—τοῦτο δηλοῖ, ὅτι πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ λευκώματος, ἀπαιτεῖται, ἵνα τὰ κύτταρα τῶν νεφρῶν εὑρίσκονται πάντοτε ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν ὑγροῦ περιέχοντος ὡρισμένην ποσότητα ἅλατος.

Αὐξάνοντες τὴν ποσότητα ταύτην, παράγομεν ἐρεθισμόν, ἐκδηλούμενον διὰ λευκώματος, ἐλαττοῦντες δέ, ἐπαναφέρομεν εἰς τὴν αὐτήν, ἣν καὶ ἡ φυσικὴ κατάστασις.

Τὸ ζήτημα τοῦτο μελετώμενον, ἐπιφυλάσσει ἐκπλήξεις τῷ ἰατρικῷ κόσμῳ.

Ρ. Σ. ΠΑΡΙΣΗΣ

Ο ΠΟΝΤΙΟΣ ΠΙΛΑΤΟΣ

(Συνέχειαν ἴδε προηγ. φύλλον)

Ἔπειτα πρέπει νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψει, ὅτι ἐν Ἱεροσολύμοις κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας εὑρίσκετο ὁ Ἡρώδης, ὁ Ἀντύπας τετράρχης τῆς Γαλιλαίας, ὅστις πιθανὸν καὶ ἐφιλοξενεῖτο ἐν τοῖς παλατίοις τοῦ Πατρός του. Ἐκ τῶν ὀλίγων τούτων ἱστορικῶν μαρτυριῶν καὶ ἐκ τῆς μακρᾶς καὶ ἀδιαλείπτου παραδόσεως τῶν χριστιανῶν καταφαίνεται προδήλως, ὅτι τὸ Πραιτώριον ἦν τὸ αὐτό, ὅπερ καὶ νῦν δεικνύεται ἐν τῷ σημερινῷ στρατῶνι τῆς Σεβαστῆς ἡμῶν αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως εἰς τὰ ΒΔ τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος.

Ἐν τῷ παλατίῳ τούτῳ ἦχθη καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν πρὸ τοῦ Πιλάτου, ἵνα οὗτος ἐπικυρώσῃ τὴν ἀπόφασιν τοῦ μεγάλου συνεδρίου περὶ τῆς εἰς θάνατον καταδίκης Αὐτοῦ. Ἐνταῦθα οὔτε αἱ τοῦ Ἄννα κενολογίαι, οὔτε οἱ τοῦ ἐξημμένου Καϊάφα ὅρκοι ἔλαβον χώραν. Διότι ὁ Πιλάτος ἀσπονδον τρέφων μῖσος κατὰ τῶν Ἰουδαίων, ἦν ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου καὶ προσεπάθησε νὰ σώσῃ αὐτόν, μεταχειρισθεὶς ὅλας τὰς δυνάμεις του, ὅλην τὴν τόλμην, ἣν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ψυχὴ ἀσθενὴς καὶ ὑπερήφανος, κακοῦργος καὶ δειλή, ὅλην τὴν ἐπιείκειαν καὶ συμπάθειαν, εἰς ἣν ἦτο ἱκανὴ φύσις βεβρεγμένη ὑφ' αἵματος. Τὸ δικαστήριον τοῦ Πιλάτου δὲν ἦτο τὸ ὠμόν, τὸ ἀπάνθρωπον καὶ μυσαρὸν δικαστήριον τῶν Ἰουδαίων Ἀρχιερέων, Φαρισσαίων καὶ Σαδδουκαίων, ἀλλὰ δικαστήριον πλῆρες συμπαθείας καὶ ἰσχυρῶν ψυχικῶν συγκινήσεων. Τρὶς ἤλλαξεν ὄψιν. Τρὶς οἱ Ἰουδαῖοι κατεδίκασαν τὸν Ἰησοῦν καὶ τρὶς οἱ Ρωμαῖοι ἐδικαίωσαν αὐτόν. Τρὶς ὁ Πιλάτος μετὰ μείζονος ἐμφάσεως καὶ ἰσχυρᾶς πνευματικῆς συγκινήσεως προσεπάθησε νὰ μαλάξῃ τοὺς κατηγόρους καὶ ἐλευθερώσῃ τὸ θῦμα. Ὁ Καϊάφας, οἱ ἱερεῖς, τὰ μέλη τοῦ συνεδρίου καὶ ὄχλος πολὺς μετὰ θορύβου καὶ κατάγου, δι' οὗ ἐσκόπουν νὰ ἐμπνεύσωσί τὸν φόβον, λίαν πρωὶ περὶ τὰς 7 π. μ. παρουσιάσθησαν ἐνώπιον τοῦ Πιλάτου, ἄγοντες μεθ' ἑαυτῶν καὶ τὸν Ἰησοῦν δεδεμένον τὰς χεῖρας, ὡς κακοῦργον, εἰς θάνατον καταδικασθέντα καὶ ἐπὶ τοῦ τραχήλου φέροντα σχοινίον, ὅπερ ὁ Μ. Βασίλειος μνημονεύων, συνάπτει πρὸς τὴν ἐν ταῖς ἱεροπραξίαις χρῆσιν τοῦ ὁραρίου ἢ πετραχηλίου Ὁ Πιλάτος ἐν τοιαύτῃ ἐωθινῇ ὥρᾳ ἰδὼν τοσοῦτον συρφετὸν ἐπὶ κεφαλῆς ἔχοντα τοὺς ἀρχηγούς του, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὔθουσαν τοῦ δικαστηρίου, ἔνθα ἤχθη καὶ ὁ Ἰησοῦς μετά τινων ἐκ τῶν μᾶλλον ἐνδιαφερομένων κατηγόρων του. Ἀλλ οἱ ἐπίσημοι ἱεράρχαι, οἱ μολύνοντες καὶ ρυπάνοντες τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα διὰ τοῦ αἵματος τοῦ ἀθώου, δὲν εἰσῆλθον εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἐθνικοῦ, ἵνα μὴ θεωρηθῶσιν ἀκάθαρτοι ἐν τῇ ἐπὶ θύραις ἑορτῇ. Ἦν Παρασκευὴ καὶ κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ἤρχιζε τὸ Σάββατον, ὁπότε ἔμελλε νὰ μεταχειρισθῶσι τὸ κρέας τῶν ἑκουσίων καλουμένων θυσιῶν καὶ κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην ἕνεκεν τοῦ Πάσχα καὶ τὸ κρέας τοῦ Πασχαλίου ἀμνοῦ. Ἵνα νὴ μολυνθῶσιν ἐκ τῆς πρὸς τοὺς ἐθνικοὺς ἐπαφῆς, δὲν εἰσῆλθον εἰς τὸ Πραιτώριον. — Συνήθως αἱ ἀνακρίσεις ἐγίνοντο ἐν ὑπαίθρῳ. Οἱ Ρωμαῖοι ἐπίτροποι, ὁ Ἡρώδης καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ ἐδίκαζον ἀδιαφόρως καὶ πρὸ τοῦ Πιλάτου, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ καὶ ἐν ταῖς μεγάλαις ὁδοῖς. Διὸ ὁ Πιλάτος διέταξε νὰ τεθῇ ἡ δικαστικὴ αὐτοῦ ἕδρα ἐπὶ τόπου γνωστοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις ὑπὸ τὸ ὄνομα Γαββαθᾶ (σημαῖνον λόφον ἢ ὑψηλὸν μέρος κατά τινας βαθμίδας), ἢ ἄλλως καλουμένου λιθόστρωτον, διότι ἦν ἐστρωμένον ὑπὸ λίθων, κατά τινας δὲ καὶ ἐκ πολυχρώμων λίθων, ὅμοιον τῷ τοῖς πᾶσι γνωστῷ μωσαϊκῷ. Ἦν δὲ τοῦτο φαίνεται ὑψηλὸν καὶ στερεὸν καὶ κεκαλλωπισμένον ἐκ μαρμάρου οἰκοδόμημα, ἐν εἴδει τετραγώνου ἢ ἡμισελήνου, ὅπερ συνεκοινώνει διὰ διαδρόμου πρὸς τὴν αἴθουσαν τοῦ δικαστηρίου. Ὁ Ρωμαϊκὸς νόμος διέτασσεν, ἵνα ἡ δίκη διεξάγηται ἐν ὑψηλοῖς τόποις καὶ οἱ δικασταὶ ὁρῶνται ὑφ' ἁπάντων καὶ τἀνάπαλιν τοὺς πάντας οἱ δικασταὶ νὰ βλέπωσι. Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἴσως ἑκάθησαν οἱ λοιποὶ πάρεδροι δικασταὶ καὶ πλησίον αὐτῶν οἱ κατήγοροι ἐπὶ ἰδιαιτέρων ἑδρῶν. Ἐν ἄλλαις ἐπαρχίαις ὑπῆρχον ἕδραι καὶ διὰ τοὺς κατηγορουμένους, ἀλλ' ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ, ἣν οἱ Ρωμαῖοι ἐχλεύαζον καὶ περιεφρόνουν, δὲν ὑπῆρχον καὶ ἑπομένως ὁ Κύριος ἡμῶν ἐν τῷ λιθοστρώτῳ ἵστατο ὄρθιος. Διερμηνέως ἀνάγκην δὲν εἶχον, διότι οἱ πάντες ἐγίνωσκον τὴν ἑλληνικήν. Πέριξ τοῦ δικαστηρίου ἵστατο καὶ φρουρὰ ἔνοπλος πρὸς τήρησιν τῆς τάξεως. Ὁ Ρωμαϊκὸς νόμος ἀπῄτει, ἵνα ὡρισμένη κατηγορία ἐπὶ γνωσιῷ ἐγκλήματι διατυπωθῇ κατὰ τοῦ ἐνόχου. Τὸ καθῆκον τοῦτο ἀνέλαβεν ὁ Καϊάφας, ἵνα δοθῇ μείζων βαρύτης καὶ σημασία εἰς τὰς κατηγορίας, ἐκ τοῦ προσώπου τῶν Ἰουδαίων διατυποῦντος ταύτας. Ἀντὶ τοῦ κατηγόρου ἐπετρέπετο νὰ διατυπώσῃ τὴν κατηγορίαν ῥήτωρ τις ἢ δικηγόρος.

Ἀνελθὼν ὁ Πιλάτος εἰς βῆμα καὶ ῥίψας εἴς τε τὸν λαὸν καὶ τοὺς ἱερεῖς περιφρονητικὰ καὶ ἀπεχθῆ βλέμματα, ἠρώτησε: «Τίνα κατηγορίαν φέρετε κατὰ τοῦ ἀνθρώπου τούτου;» Μεγάλως οἱ ἱεράρχαι ἐξεπλάγησαν, ὅτε εἶδον, ὅτι ἦσαν ἠναγκασμένοι νὰ δώσωσιν ἀποκρίσεις εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ Πιλάτου. Οὗτοι ἀνέμενον ἁπλῶς παρὰ τοῦ Ποντίου νὰ ἐπικυρώσῃ τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἰδίου των δικαστηρίου: Ὁ Πιλάτος σκοπεῖ νὰ διενεργήσῃ ἀνακρίσεις. «Εἰ μὴ ἦν οὗτος κακοποιός, ἀπαντῶσι μοχθηρῶς οἱ Ἰουδαῖοι, οὐκ ἄν σοι παρεδώκαμεν αὐτόν». Ἀλλὰ ὁ Πιλάτος, ὡς Ρωμαῖος γινώσκων τοὺς νόμους, καὶ φυλάττων ἐν ἑαυτῷ τὸ γνωστικὸν τῆς ρωμαϊκῆς δικαιοσύνης καὶ ἀπὸ καρδίας ἀποστρεφόμενος τοὺς φόνους, τοὺς ἐξ ἀγρίου φανατισμοῦ προερχομένους, ἀπέρριψε τὴν ἄδικον, τὴν παράνομον καὶ τεραστώδη ἀπόφασιν τοῦ Μεγάλου Συνεδρίου. Μετ' ἀνυποκρίτου ἀπεχθείας καὶ περιφρονήσεως προτείνει αὐτοῖς, ἐπειδὴ ἀποφεύγουσι νὰ ἐξηγήσωσι τὸ ἔγκλημα τοῦ κατηγορημένου, νὰ τιμωρήσωσι αὐτὸν κατὰ τὸν νόμον των. «Λάβετε αὐτὸν καὶ κατὰ τὸν νόμον ὑμῶν κρίνατε αὐτόν». Ἀλλ' οὗτοι ἐπεζήτουν τὸν θάνατόν του ἀκριβῶς καὶ τοῦ δικαιώματος τούτου ἦσαν ἐστερημένοι ὑπὸ τῆς Ρωμαϊκῆς ἐξουσίας.

Καὶ οἱ σαρκαστικοὶ οὗτοι τοῦ Πιλάτου λόγοι ἠνάγκασαν τοὺς ἀλαζόνας τούτους Φαρισσαίους παρρησίᾳ νὰ ὁμολογήσωσι τὴν ἐκ τῆς Ρώμης βαρεῖαν καὶ μισητὴν αὐτῶν ἐξάρτησιν. Μὴ ἀρκούμενοι δὲ εἰς

ταῦτα, προσῆψαν τῷ Ἰησοῦ πολλὰς καὶ διαφόρους κατηγορίας ἐξ ὧν δυνάμεθα νὰ ἐξαγάγωμεν τὰς ἑξῆς τρεῖς: Αον, ὅτι διαφθείρει τὸν λαόν. Βον, ὅτι ἀπαγορεύει νὰ πληρώνεται φόρος τῷ Καίσαρι καὶ Γον ὅτι καλεῖ ἑαυτὸν βασιλέα.

Καὶ αἱ τρεῖς κατηγορίαι ἦσαν ψευδεῖς οὐδὲ σκιὰν ἀληθείας περιεῖχον αὗται Ἀλλ' ἐπειδή, οἱ κατήγοροι οὐδεμίαν ἀπόδειξιν ἢ μαρτυρίαν παρουσίασαν, ὁ Πιλάτος ἐν τοῖς λόγοις τοῦ ὁποίου σαφῶς διαφαίνεται ἡ ἀποστροφὴ καὶ ἐ φθ.ς, ὃν ἐνέπνεον αὐτῷ οἱ Ἰουδαῖοι, ἔστρεψε τὴν προσοχὴν του εἰς τὴν τελευταίαν κατηγορίαν καὶ ἀπεφάσισεν νὰ ἐρωτήσῃ τὸν ἴδιον δεσμώτην, οὗ ἡ μαρτυρία κατὰ τοὺς Ρωμαϊκοὺς νόμους ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ ἀρίστη ἀπόδειξις. Ἀφήσας τὸ ἀνυπόμονον συνέδριον καὶ τὸ μ νιῶδ ς πλῆθος τῶν Ἰουδαίων, ὁ Πιλάτος εἰσῆλθε μετὰ τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ δικαστηρίου καὶ μετ' ἄλγους καὶ συμπαθείας ἠρώτησεν αὐτόν:

«Σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων;» Σὺ ὁ ταπεινός, ὁ βεβασανισμένος, ὁ διωκόμενος ἀπηνῶς, ὁ ὠχρός, ὁ μεμονωμένος, ὁ ἐγκαταλελειμμένος ὑπὸ τῶν φίλων, ὁ φορῶν τὸ ρακῶδες καὶ πενιχρὸν τοῦτο ἔνδυμα, ὁ δεδεμένος τὰς χεῖρας καὶ τὸν λαιμόν, ὁ φέρων ἐπὶ τοῦ προσώπου σου καὶ τοῦ ἐνδύματος σαρῇ ἴχνη ἀδίκων προσβολῶν βαρβάρου λαοῦ; Σὺ ὁ κατὰ πάντα ἀνόμοιος τῷ ἀγερώχῳ καὶ τρυφηλῷ Ἡρώδῃ, ὃν ὁ διῴων τοῦ αἵματός Σου λαὸς ἀναγνωρίζει δεσπότην του, Σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων: Ἐνώπιον αὐτοῦ ἵσταται ὁ βασιλεύς, τὴν βασιλείαν τοῦ ὁποίου δὲν ἠδύνατο νὰ νοήσῃ οὔτε ὁ Πιλάτος, οὔτε οἱ ὅμοιοι αὐτῷ. Ἐνώπιον αὐτοῦ ἵσταται ἡ βασιλικὴ ἁγιότης καὶ ἡ ὑψίστη αὐτακάρνησις. Νὰ εἴπῃ ὄχι, θ' ἀπεμακρύνετο τῆς ἀληθείας, νὰ εἴπῃ ναί, θὰ ἤγεν εἰς πλάνην τὸν ἀνακριτήν. «Ἀφ' ἑαυτοῦ σὺ τοῦτο λέγεις ἢ ἄλλοι σοὶ εἶπον περὶ ἐμοῦ;» Ἀξιοπρεπῶς ἀπήντησεν ὁ Ἰησοῦς. Ὁ Πιλάτος, ὅστις ἀνέμενε ν' ἀκούσῃ παρ' Αὐτοῦ ὁριστικὴν ἀπάντησιν, ὅτι δὲν εἶναι βασιλεύς, ἐξεπλάγη καὶ μετ' ἀγχνακτήσεως καὶ ρωμαϊκῆς ἀγερωχίας ἀπήντησε: «Μή τι ἐγὼ Ἰουδαῖος εἰμι; Τὸ ἔθνος τὸ σὸν καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς παρέδωκάν σε ἐμοί. Τί ἐποίησας;» Τί ἐποίησεν; Ἐτέλεσιν ὑπερφυσικὰ θαύματα, ἔργα ἀπείρου εὐσπλαγχνίας καὶ ἀγαθοεργίας. ἐξ αὐτοῦ ἐξῆλθον ἰαματικαὶ δυνάμεις, ἦν τύπος καὶ ὑπόδειγμα τῆς ἀγνότητος καὶ ἀθωότητος. Ἐν ταῖς ἐρωτήσεσι ταύταις σαφῶς διαβλέπομεν τὴν μεγάλην τοῦ Πιλάτου ἀπορίαν. Σαφῶς ἐγίνωσκεν ἐκ προηγουμένων παραδειγμάτων, ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι ἦσαν λαὸς πάντοτε ἕτοιμος εἰς ἐπανάστασιν, ὅτι πάντοτε οἱ λησταὶ ἀνὰ τὰς ἐρήμους συνήθροιζον περὶ ἑαυτοὺς ἑκατοντάδας ἢ χιλιάδας ἀνδρῶν πρὸς ἐπανάστασιν ἢ καὶ ἀνάκτησιν τῆς ἀπωλεσθείσης ἐλευθερίας τοῦ ἔθνους. Νῦν δὲ οὐδὲν τοιοῦτον συμβαίνει· ὁ Πιλάτος βλέπει ἐνώπιόν του πρόσωπον κατηγορούμενον, ὅτι ἀναγκάζει τὸν λαὸν νὰ τὸν ἀνακηρύξῃ βασιλέα, καὶ τὸ πρόσωπον τοῦτο περικυκλούμενον ὑπὸ τοῦ κακεντρεχοῦς καὶ δαιμονιώδους ὄχλου τῶν Ἰουδαίων, παραδίδεται ὑπ' αὐτῶν εἰς τοὺς Ρωμαίους, ἵνα θανατωθῇ καὶ οὐδὲ ψυχὴ παρουσιάζεται νὰ ὑπερασπίσῃ ἐκεῖνον, ὃν τὸ συνέδριον κατηγορεῖ ὡς σκεπτόμενον νὰ γίνῃ βασιλεύς. Οὐχὶ οἱ κατάσκοποι τοῦ φιλοδόξου Ρωμαϊκοῦ λαοῦ παρέδωκαν τῷ Ἡγεμόνι τὸν Ἰησοῦν, ἀλλὰ τὸ ἔθνος αὐτοῦ.

Ἡ ἐπελθοῦσα μεγαλοπρεπὴς ἀπάντησις τοῦ Κυρίου ἐσκόπει νὰ ἐξαγάγῃ τὸν Πιλάτον ἐκ τοῦ χάους καὶ λαβυρίνθου, εἰς ὃν ἦν βεβυθισμένος. Στρέφει δὲ τὴν προσοχὴν τοῦ Πιλάτου εἰς τὴν πρώτην ἐρώτησιν. Ναί, βασιλεύς, ἀλλ' οὐχὶ ἐκ τοῦ κόσμου τούτου. Οὐδεὶς τῶν ὑπηρετῶν θ' ἀγωνισθῇ ὑπὲρ ἐμοῦ. «Οὐκοῦν βασιλεὺς εἶ σύ;» ἐρωτᾷ πάλιν ὁ Πιλάτος, ἵνα δώσῃ τῷ Ἰησοῦ νὰ νοήσῃ πόσον ἐπικίνδυνος εἶ; τὸ στόμα αὐτοῦ ἦν ἡ λέξις αὕτη. Ναί, βασιλεύς, ἀλλ' οὐχὶ ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ τοῦ ψεύδους καὶ τοῦ σκότους, ἀλλὰ γεγεννημένος ἵνα μαρτυρήσῃ τῇ ἀληθείᾳ καὶ πᾶς ὁ ὢν ἐκ τῆς ἀληθείας, ἀκούει τῆς φωνῆς του. Ἐνταῦθα ἐφανέρωσεν ὁ Κύριος εἰς τὸν ἐθνικόν, τὸν σκοπὸν τῆς ἐλεύσεώς του εἰς τὸν κόσμον. Ἀλλ' ὁ Πιλάτος δὲν ἦτο ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος, ὅστις ἠδύνατο ἐκ τῆς πλάνης καὶ τοῦ σκότους εἰς ὃ ἐκυλίετο, νὰ ὑψωθῇ εἰς τὸ ἰδεῶδες καὶ πλῆρες φωτὸς βασίλειον τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Ἦν ἄνθρωπος ταπεινός, ἐγωϊστής, ἄνευ στερεοῦ χαρακτῆρος, ὑποκρύπτων τὴν ἀσθένειάν του ὑπὸ τὸ προσωπεῖον τῆς ρωμαϊκῆς ἀγερωχίας, ἄνευ πεποιθήσεων καὶ πιστεύων, ὅτι οὐκ ἔστιν ἀλήθεια ἐν τῷ βίῳ, ἀλλὰ μόνον γνωστὴ καὶ τυχαία τῶν πραγμάτων φορά, ἀλλὰ χάριν πολιτικῶν σκοπῶν ὑποστηρίζων τοὺς παραλόγους θεσμοὺς τῆς ἐθνικῆς λατρείας· ἐν ἑνὶ λόγῳ ἄνθρωπος ἐγωϊστής, διεφθαρμένος, ἄπιστος, ἀδιάφορος καὶ ἑπομένως τὴν περὶ τῆς ἀληθείας φωνὴν τοῦ Κυρίου δὲν ἦτο ἕτοιμος οὔτε ν' ἀκούσῃ, οὔτε νὰ ἐννοήσῃ.

Αἱ νομικαὶ του γνώσεις, τὸ δικαστικὸν ὁρμέμφυτον, ἡ μακρὰ γνωριμία τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἅτινα πάντα ἐν ἰσχυρᾷ δόσει εἶχεν ὁ Πιλάτος, ἐπεβοήθουν αὐτὸν εἰς τὴν διάγνωσιν τῶν χαρακτήρων καὶ ἀπέδειξαν αὐτῷ, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦν οὐ μόνον κατὰ πάντα ἀθῶος, ἀλλὰ καὶ σοφὸς ἀπείρως εὐγενέστερος καὶ κρείττων τῶν λυσσαλέων καὶ ὑποκριτικῶν αὐτοῦ κατηγόρων. Διὸ χωρὶς νὰ ἐξαγάγῃ τὸν Ἰησοῦν παρουσιάσθη μόνος εἰς τοὺς Ἰουδαίους καὶ ἐξήνεγκε τὴν πρώτην ἐκφραστικὴν καὶ τελείαν ἀθώωσιν τοῦ Ἰησοῦ. «Ἐγὼ οὐδεμίαν αἰτίαν εὑρίσκω ἐν αὐτῷ».

Ὁ πανηγυρικὸς οὗτος λόγος ἔτι περισσότερον ηὔξησε τὴν κακίαν τῶν κακοβούλων ἐχθρῶν του, ἔτι περισσότερον ἤναψε τὰ φλέγοντα καὶ βράζοντα κακοῦργα αὐτῶν πάθη. Μετὰ τοσούτους καὶ τηλικούτους ἀγῶνας, μεθ' ὁλόκληρον νύκτα ἀϋπνίας, οὐδαμῶς ἐφαντάζοντο, ὅτι ἡ ἀνάμιξις τοῦ ἐθνικοῦ θὰ ἐδυσχέραινε τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ φλογεροῦ αὐτῶν πάθους. Ἢ μήπως τὸ θῦμα, ὅπερ ἐκράτουν νῦν τόσον σφιγκτὰ εἰς τοὺς ὄνυχάς των οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι, θὰ διαφύγῃ αὐτούς, ἕνεκα τῆς πρὸς αὐτοὺς ἀπεχθείας ἢ τῆς πρὸς τὸν δέσμιον συμπαθείας τοῦ αὐθάδους ἐθνικοῦ; Τοῦτο εἶνε ἀνυπόφορον. Μεγαλοφώνως τότε ἤρξαντο κράζοντες, ὅτι διαστρέφει τὸ ἔθνος, ὅτι ἀνεσείει τὸν λαόν, διδάσκων καθ' ὅλης τῆς Ἰουδαίας, ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας ἕως ὧδε (Λουκ. ΚΓ' 1—7). Ἐν μέσῳ τῶν συγκεχυμένων τούτων καὶ ἀγρίων φωνῶν, ὁ πρακτικὸς Πιλάτος συνέλαβε τὴν λέξιν *Γαλιλαῖος*. Σπεύδων ν' ἀπαλλαχθῇ τοῦ δυσαρέστου τούτου ἔργου καὶ νὰ δείξῃ καὶ ἀνέλπιστον φιλοφροσύνην εἰς

τὸν ἐχθρὸν του Γαλιλαῖον Τετράρχην, ὅστις ἀφίκετο εἰς Ἱεροσόλυμα δῆθεν ἵνα ἑορτάσῃ τὸ Πάσχα, πράγματι δέ, ἵνα κολακεύσῃ τοὺς Γαλιλαίους ὑπηκόους του καὶ διασκεδάσῃ καὶ ἐντρυφήσῃ ἐν ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα, ὁ Πιλάτος χαίρων ἀπέστειλε τὸν Ἰησοῦν αὐτῷ, ἵνα ὁ ἴδιος δικάσῃ αὐτὸν ὡς ὑπήκοόν του. Τοιουτοτρόπως ἔτι ἅπαξ ἀνὰ τὰς στενὰς τῆς Ἱερουσαλὴμ ὁδοὺς ἐσύρετο ὁ Ἰησοῦς ὑπὸ τοῦ δαιμονιῶντος τούτου ὄχλου, ἐν μέσῳ ὕβρεων, ἐμπαιγμῶν καὶ παντοειδῶν προπηλακισμῶν. Ἐν ὅλῃ τῇ ἱστορίᾳ δύσκολον νὰ εὕρωμεν πρόσωπον ἀπεχθέστερον, κακουργότερον καὶ ἀσελγέστερον τοῦ Ἰδουμαίου τοῦ Σαδουκαίου, τοῦ ποταποῦ βασιλίσκου τοῦ πλέοντος εἰς τὰ πηλώδη τενάγη τοῦ αἵματος καὶ τῆς διαφθορᾶς.

Ὁ Ἀντύπας πρὸ πολλοῦ ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ τὸν Ἰησοῦν, περὶ οὗ πολλὰ ἤκουσεν καὶ ὁ φονεὺς τοῦ Ἰωάννου ἤλπιζεν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὸ βασιλικὸν αὐτοῦ ἀξίωμα, διὰ θαύματός τινος θὰ διώξῃ τὴν νάρκην καὶ τὰ χασμήματά του καὶ θὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν περιέργειάν του. Φιλοφρόνως ἐχαιρέτισεν αὐτὸν καὶ προὔτεινε πολλὰς ἐρωτήσεις. Ἀλλ' ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸς ἐρωτήσεις ταύτας ἐτήρησε μεγαλοπρεπῆ σιγήν. Αἰσχρὸν τὸ ἀπαντᾷν εἰς τοιοῦτον ἄνθρωπον, ὅστις ἐμπαιγμὸν ἐθεώρει τὴν ἀρετήν. Καὶ πράγματι μετὰ τὴν ἐπίπλαστον ταύτην ψευδευγένειαν, ὁ Ἀντύπας ἔδειξε τὴν ὅλην ἀγριότητα καὶ βαρβαρότητα τῆς ψυχῆς του. Ὁ Ἡρώδης μετὰ τῶν δολίων αὐτοῦ φίλων ἐξουθένησε καὶ ἐνέπαιξε τὸν Ἰησοῦν. Ἐνέδυσε τὴν ἀθωότητα καὶ τὴν πτωχείαν ὁ κενὸς καὶ ἀποτρόπαιος οὗτος τύραννος, μ' ἐσθῆτα λαμπρὰν καὶ ἀπέστειλεν αὐτὸν οὕτω εἰς τὸν Πιλάτον. Μάτην οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Γραμματεῖς παρεκάλουν τὸν Ἀντύπαν νὰ θανατώσῃ αὐτόν. Ὁ μυσαρὸς οὗτος βασιλίσκος, ἄγνωστον τίνος ἕνεκεν, δὲν ἐπείσθη νὰ ἐπιτελέσῃ καὶ ἕτερον πολὺ φρικωδέστερον τοῦ πρώτου κακούργημα· τοὐναντίον παρρησίᾳ ὡμολόγησεν, ὅτι θεωρεῖ ὅλας τὰς κατηγορίας ἀβασίμους, ἀλλ' ἀγροῖκος ὤν, τὴν ἀθωότητα ἐνέπαιξε καὶ κατεχλεύασεν.

Καὶ ἰδοὺ ἐκ νέου πάλιν παρουσιάσθη ὁ Ἰησοῦς πρὸ τοῦ Πιντίου καὶ τὴν φορὰν ταύτην ὑπέστη ἀλγεινοτάτην ἀγωνίαν. Ὁ Πιλάτος ἐπιθυμῶν νὰ λάβῃ πέρας τὸ ἄχαρι τοῦτο ἔργον, προσεπάθησε νὰ ἐνεργήσῃ μετὰ μείζονος ἀποφάσεως καὶ δραστηριότητος, ἵν' ἀπαλλαχθῇ τῆς ἐκχύσεως ἀθώου αἵματος. Ἐκάθισε καὶ πάλιν ἐπὶ τῆς ὑψηλῆς καὶ μεγαλοπρεποῦς αὐτοῦ ἕδρας, περιστοιχούμενος ὑπὸ τῶν Ἱερέων τῶν μελῶν τοῦ συνεδρίου καὶ τοῦ λαοῦ καὶ πρὸς μεγίστην αὐτῶν ἔκπληξιν ἐκήρυξεν, ὅτι καίτοι ἤγαγον πρὸς αὐτὸν τὸν Ἰησοῦν ὡς ἀρχηγὸν στάσεων, ἀλλ' αὐτός, ὁ Ρωμαῖος αὐτῶν Κυβερνήτης, μετ' αὐστηρὰν καὶ ἀκριβῆ ἐξέτασιν ἐπείσθη περὶ τῆς τελείας ἀθωότητος τοῦ δεσμώτου, ἀφ' οὗ μάλιστα καὶ αὐτὸς ὁ Ἀντύπας, ὁ τὴν αὐτὴν ἡμῖν θρησκείαν πρεσβεύων, οὐδὲν ἐν αὐτῷ εὗρεν ἄξιον ποινῆς. Παρουσιάσθη λαμπρὰ περίστασις διὰ τὸν Πιλάτον νὰ δείξῃ τὸ μεγαλεῖον τῆς Ρωμαϊκῆς δικαιοσύνης ν' ἀνακηρύξῃ τὸν Ἰησοῦν ἀθῶον καὶ νὰ λύσῃ αὐτὸν τῶν δεσμῶν. Ἀλλ' ἐν τούτῳ ἰδίως ἀμφεταλαντεύετο καὶ ἀνέβαλλεν. Ἵνα μὴ παροξύνῃ τοὺς ἀρχιερεῖς ἀπεφάσισε νὰ μὴ ἀπορρίψῃ παντελῶς τὰς κατηγορίας, νὰ τιμωρήσῃ τὸν Ἰησοῦν διὰ δημοσίας τινος ἀτίμου ποινῆς, δι' οὗ νὰ διεγείρῃ τὴν πρὸς αὐτὸν περιφρόνησιν τοῦ λαοῦ, οὕτως ὥστε οὐδεμίαν κατόπιν ἐπὶ τοῦ λαοῦ νὰ ἐξασκῇ ἐπιρροήν, καὶ ὕστερον ν' ἀφίσῃ αὐτὸν ἐλεύθερον. Τὸ πρᾶγμα ἐφαίνετο εἰς τὸν Πιλάτον δυνατόν, ἕνεκεν συνηθείας τινὸς ὑπαρχούσης ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἰησοῦ. Οἱ Ἰουδαῖοι, ὡς πασχάλιον δῶρον ἐζήτουν παρὰ τοῦ ἑκάστοτε Ἡγεμόνος τὴν ἄφεσιν ἑνὸς εἰς θάνατον καταδικασθέντος. Ὁ Πιλάτος δὲν ἦτο ἐναντίος εἰς τὴν αἴτησιν ταύτην, ἀλλὰ μόνον ἤθελεν, ἵνα οἱ Ἰουδαῖοι ὡς πασχάλιον δῶρον ζητήσωσιν οὐχὶ κεκηρυγμένον τινὰ κακοῦργον, ἀλλὰ τὸν Ἰησοῦν, οὗτινος αἱ κατηγορίαι ἦσαν ἀναπόδεικτοι. Πρὸς ἐπιτυχίαν ἐστράφη πρὸς τὸν λαόν, παρ' ᾧ ἐνόμιζεν ὅτι θὰ εὕρῃ συμπάθειάν τινα πρὸς τὸν Ἰησοῦν, οὐχὶ δὲ καὶ πρὸς τοὺς Ἀρχιερεῖς, ὧν τὰ φαῦλα καὶ κακοῦργα ἐνστίκτα ἦσαν αὐτῷ γνωστά. Ἐπίκουρον τῆς τοιαύτης του ἀποφάσεως παρουσιάσθη καὶ ἓν γεγονός, ὅπερ εἰς Ρωμαῖον ἐνθυμούμενον τὸν φόνον τοῦ Καίσαρος καὶ τὸ ὄνειρον τῆς Καλιφουρνίας, μεγάλως αὐτὸν συνεκίνησε, διότι ἐθεωρήθη ὡς προειδοποίησίς τις, πεμπομένη αὐτῷ ὑπὸ τῶν Θεῶν. Ἡ σύζυγος τοῦ Πιλάτου, Κλαυδία Προκοῦλα, ὡς ὀνομάζει αὐτὴν τὸ ἀπόκρυφον Εὐαγγέλιον τοῦ Νικοδήμου, καθ' ὃν χρόνον ὁ ἀνὴρ της συνεδρίαζεν, ἐσπευσμένως ἔστειλεν ἄγγελον, ἵνα ἀναγγείλῃ αὐτῷ, ὅτι κατὰ τὴν ἑωθινὴν ὥραν, ὁπότε τὰ ὀνείρατα κατὰ τὰς τῶν Ρωμαίων πεποιθήσεις εἰσὶν ἀληθῆ, εἶδε φοβερὸν ὄνειρον περὶ τοῦ δικαίου τούτου. Μετὰ τόλμης δὲ καὶ γενναιότητος ἐπαξίας τῆς φήμης τῶν Ρωμαίων γυναικῶν, ἐζήτησε τὴν ἀπελευθέρωσίν του.

Μετὰ χαρᾶς, μετ' ἀληθοῦς χαρᾶς, ὁ Πιλάτος ἦν ἕτοιμος νὰ ἐλεήσῃ, ν' ἀθωώσῃ τὸν Ἰησοῦν, νὰ ἐπιτελέσῃ αὐστηρῶς τὸ καθῆκον ἀμερολήπτου καὶ ἀδεκάστου κριτοῦ, διότι τοῦτο ἀνταπεκρίνετο πρὸς τὰ ἴδιά του προαισθήματα καὶ τὸ μυστηριῶδες ὄνειρον, ὅπερ νῦν ἀνηγγέλθη αὐτῷ. Ἦν πλέον βέβαιος, ὅτι αἱ φανατικαὶ αὗται κεφαλαὶ ἐκ ζηλοτυπίας, ἐκ φθόνου, ἐκ σφοδροῦ μίσους ἐζήτουν νὰ πίωσι τὸ αἷμα τοῦ ἀθώου.

Ὁ λαὸς ὑπὸ τῶν Ἱερέων παρορμώμενος ἐν ἀλαλαγμῷ ἐζήτει τὸ πασχάλιον δῶρον. Ἀλλ' ἐνεργοῦντες οὕτω, οἱ Ἰουδαῖοι δὲν ἔκρυπτον καὶ τὸ ἀσπονδον αὐτῶν μῖσος πρὸς τὸν Σωτῆρα. Μισοῦντες τὸν ἀθῶον, ἠγάπησαν τὸν κακοῦργον καὶ ἀπῄτησαν τὴν ἀπελευθέρωσιν, οὐχὶ τοῦ ἐκ Ναζαρὲτ Ἰησοῦ, ἀλλὰ τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις, ὡς ἀναγινώσκομεν παρὰ τῷ Ὠριγένει, κατὰ παράδοξον συγκυρίαν ὡσαύτως ἐκαλεῖτο Ἰησοῦς Βαραββᾶς καὶ ὅστις ἦν διαβόητος ἐπὶ κακουργίαις, λῃστής, φονεὺς καὶ ἀρχηγὸς καὶ διοργανωτὴς πολλῶν στάσεων κατὰ τῆς Ρωμαϊκῆς ἐξουσίας. Πρόδηλον, ὅτι οἱ ἱερεῖς ἐνεῖδον τὸν κίνδυνον εἰς ὃν τὸ ἄτυχον τέχνασμα τοῦ Πιλάτου ἠδύνατο νὰ ῥίψῃ αὐτούς, ἐνήργησαν ταχέως καὶ ἐπέβαλον εἰς τὸ στόμα τοῦ τυφλοῦ τούτου ὄχλου τὸ ὄνομα τοῦ Βαραββᾶ. Ἐνώπιον τοῦ Πιλάτου ἤχθησαν ὁ διαβόητος οὗτος κακοῦργος καὶ ὁ ἁγνότατος Ἰησοῦς, ὁ λυτρωτὴς τοῦ Κόσμου. Ὁ λαὸς ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν δύο τούτων κατὰ πάντα ἀνομοίων ἀνθρώπων, ἐξερράγη εἰς κραυγὰς ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ Βαραββᾶ. Αὐτὸν ἐδείκνυον αἱ

ΚΑΙ ΕΣΤΑΥΡΩΘΗ Ο ΑΓΑΘΩΤΕΡΟΣ ΚΑΙ ΑΘΩΤΕΡΟΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

χεῖρες ὅλων, ὑπὲρ αὐτοῦ ἦν ἡ καθολικὴ τοῦ λαοῦ φωνή. Ὑπὲρ δὲ τοῦ ἁγίου ἀνθρώπου, τοῦ ἀναμαρτήτου, ἀμώμου, εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου 5 ἡμέρας πρότερον ἐκ χιλιάδων στομάτων ἐξήρχετο τὸ «Ὡσαννά,» οὐδεμίᾳ φωνὴ συμπαθείας ἠκούσθη· «Ἠτιμάσθη καὶ οὐκ ἐλογίσθη ἐνώπιον τῶν υἱῶν τῶν ἀνθρώπων», ὡς λέγει ὁ προφήτης Ἠσαΐας (νγ' 3).

Ὁ Πιλάτος, ὅστις σκοπίμως ἀνέθηκε τῷ λαῷ νὰ ἐκλέξῃ ἐκ τῶν γνωστῶν δύο προσώπων, μετ' ἀγανακτήσεως ἤκουσε τὴν ἐκλογὴν καὶ μετ' ἀπεχθείας καὶ εἰρωνείας στραφεὶς πρὸς τὴν πονηρὰν καὶ μοιχαλίδα ταύτην γενεὰν, ἠρώτησε: «Τί οὖν θέλετε ποιήσω, ὃν λέγετε βασιλέα τῶν Ἰουδαίων;» Μάρ. ΙΕ. 12). Ἡ ἐρώτησις αὕτη ἀνέφλεξε τὰ πάθη καὶ αἱ ἐχιδναι αὗται δηλητηριώδεις λόγους ἐξήμεσαν κατὰ τοῦ Σωτῆρος· «Σταύρωσον, σταύρωσον αὐτόν». Ὁ μοιραῖος λόγος ἐξεφωνήθη. Ὁ Πιλάτος ἐπίμενεν, ἀλλ' ὁλονὲν μετ' ἀσθενοῦς καὶ τρεμούσης φωνῆς πρὸ τῶν ἀγρίων τούτων κραυγῶν. «Τί γὰρ κακὸν ἐποίησεν οὗτος; οὐδὲν αἴτιον θανάτου εὗρον ἐν αὐτῷ. Παιδεύσας οὖν αὐτὸν ἀπολύσω». Ἀλλ' αἱ ταλαντεύσεις αὗται ἦσαν ἀνωφελεῖς. Αὗται μᾶλλον προὔδιδον τὴν ἐσωτερικὴν πεφοβισμένην κατάστασιν τοῦ πνεύματος αὐτοῦ καὶ ἐνίσχυον καὶ ἐθράσυνον τοὺς Ἰουδαίους εἰς τὰς ἀπαιτήσεις αὐτῶν. Ἡ ἀτμοσφαῖρα ἐπληροῦτο διηνεκῶς ὑπὸ βροντωδῶν φωνῶν «σταύρωσον σταύρωσον». Ὁ Πιλάτος εἰς τὰς θυελλώδεις ταύτας κραυγὰς ἠναγκάσθη νὰ ὑποχωρήσῃ· ἀπέλυσε τὸν Βαραββᾶν, τὸν δὲ Ἰησοῦν διέταξε νὰ μαστιγώσωσιν.

(Ἕπεται τὸ τέλος)

Μόνον, ὅταν μάθῃ τις νὰ ὑποφέρῃ, τότε δύναται νὰ ἐννοήσῃ πόσον ἀξίζει.

Ἡ σιωπὴ εἶνε ὁ καλλίτερος χρυσός, ἡ ὑπομονὴ ὁ καλλίτερος ἀδάμας.

Ὁ ὑπομένων, ἂν δὲν κερδίσῃ, οὐδὲ θὰ χάσῃ.

Ἡ ὑπομονὴ εἶνε ἀρετή, ἡ μετριοπάθεια αἴσθημα, ἡ κολλητοσθησία ἀνάγκη.

Ὁ οὐρανὸς σκεπάζει πολλὰ ἀνομίματα καὶ ἡ γῆ σηκώνει πολλὰ βάρη.

Σοφ. Κ. Οἰκονομέδου

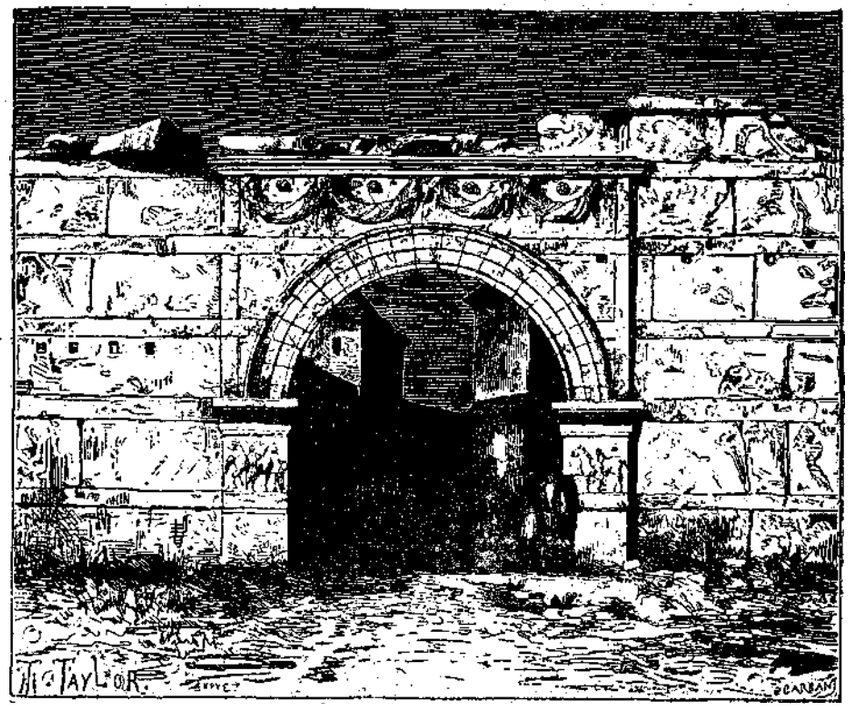

Η ΠΥΛΗ ΤΟΥ ΑΞΙΟΥ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗι

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΩΝ ΠΑΝΤΩΝ ΠΟΙΗΤΟΥ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΙΣΥΠΟΣΤΑΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

Κύριε Διευθυντὰ τῆς "Φύσεως,,

Σᾶς παρακαλῶ, καταχωρήσατε, ἐὰν εὐαρεστῆσθε, τὰ κάτωθι διαλογικῶς ἀνεπτυγμένα ζητήματα, κατόπιν τῶν περὶ Δαρβινισμοῦ εἰς τὸ 1 καὶ 2 τεῦχος τῆς "Φύσεως,, καταχωρηθέντων.

Πνευματιστὴς καὶ ὑλιστής.

Πνευματιστής. Ἐλθέ, φίλε, ὅπως κάμωμεν περίπατον ἕως τὸ ἀπέναντι ὄρος, πρὸς ἀναψυχήν.

Ὑλιστής. Εὐχαριστῶ, ἂς ὑπάγωμεν, Κύριε

Πνευματιστής. (καθ' ὁδόν). Παρατηρήσατε πόσον ὡραίαν ἄνοιξιν ἔχομεν, ἐφέτος· ἀκούσατε πέραν εἰς τὸ δάσος, τὰ ὡραῖα πτηνὰ κελαδοῦντα καὶ ὑμνοῦντα τὸν τροφοδότην καὶ ποιητὴν αὐτῶν.

Ὑλιστής. Τί; τί; Τροφοδότην καὶ ποιητήν; Ποῖος εἶνε ὁ ποιητὴς τούτων;

Πνευματιστής. Ὥστε, εἶσθε ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Ποιητοῦ τῶν πάντων;

Ὑλιστής. Ἐγώ, κύριε, εἰς τὰ ἔτη μου οὐδένα εἶδον ποιητὴν τῶν πάντων καὶ ὅσα λέγουν οἱ καλόγηροι δὲν τὰ λαμβάνω ὑπ' ὄψιν μου.

Πνευματιστής. Εἰς μέγα λάθος ἔχετε πέσει, καὶ πολὺ λυποῦμαι, καθόσον τυγχάνετε φίλος μου ἐπιστήθιος καὶ δὲν δύναμαι νὰ βλέπω ὑμᾶς διατελοῦντα ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Βασιλεύοντος εἰς τοὺς αἰῶνας καὶ ποιητὴν σου.

Ὑλιστής. Ἐγὼ δὲν γνωρίζω νὰ μ' ἐποίησεν ἄλλος ἀπὸ τὸν πατέρα μου καὶ τὴν μητέρα μου.

Πνευματιστής. Νομίζω, κύριε, ὅτι εἶμαι ἱκανὸς νὰ ἐμφυτεύσω εἰς τὸν νοῦν σας τὸν ποιητὴν ἐκεῖνον, ὃν ἡ μήτηρ ἡμῶν Ὀρθοδοξία παραδέχεται.

Ὑλιστής. Καὶ πῶς θὰ δυνηθῆτε νὰ πράξετε τοῦτο;

Πνευματιστής. Τοῦτο θὰ κατορθώσω, ἂν μεθ' ἡρεμίας ἀποκρίνεσθε εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου.

Ὑλιστής. Εὐχαρίστως· προθύμως θὰ σᾶς ἀπαντῶ.

Πνευματιστής. Θὰ συζητήσωμεν ἔξω τῶν φιλοσοφικῶν συγγραμμάτων τοῦ τε Ὑλισμοῦ καὶ Πνευματισμοῦ.

Ὑλιστής. Πολὺ καλά. Ἀρχίσατε.

Πνευματιστής. Ἐρωτᾶσθε, κύριε, τί πρέπει νὰ πράξῃ τις, ἵνα ἀναγνωρίσῃ τινά, ὡς βασιλέα, μὴ προτιθέμενος νὰ ἐρωτήσῃ οὐδένα τῶν αὐλικῶν αὐτοῦ καὶ ἐν γένει τῶν γιγνωσκόντων αὐτόν.

Ὑλιστής. Νομίζω, ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ τις, ὅταν δὲν ἐρωτήσῃ τοὺς γιγνώσκοντας αὐτόν.

Πνευματιστής. Μὰ εἴπομεν, νὰ μὴ ἐρωτήσωμεν τοὺς ἐπὶ τούτῳ ἐργασθέντας, πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ ἀκατονομάστου συντηρητοῦ τοῦ σύμπαντος καὶ ποιητοῦ πάσης ὁρατῆς καὶ ἀοράτου φύσεως. Ἄλλως τε σὺ εἶπες, ὅτι δὲν πιστεύεις τοὺς καλογήρους ἐκείνους, δι' ὧν ἐθριάμβευσεν ὁ μέγας δημιουργὸς τὸ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον.

Ὑλιστής. Καὶ Ποῖον εἶνε τὸ Πνεῦμα ἐκεῖνο τὸ πανάγιον; ποῦ δύναμαι νὰ τὸ εὕρω;

Πνευματιστής. Ἰδού· ἐκεῖ πέραν εἰς τὴν Ναζαρέτ, ἔνθα ὁ πρὸ αἰώνων γεννηθεὶς Λόγος παρὰ τοῦ Νοῦ ἐρχόμενος νὰ ὁμιλήσῃ τοῖς ἀνθρώποις ἐν

μορφῇ ἀνθρωπίνῃ. 'Αλλ' ἂς ἀφήσωμεν αὐτὰ τώρα· δύνασθε νὰ ἀπαντήσετε εἰς τὴν ἐρώτησίν μου;

Ὑλιστής. (κατόπιν σκέψεως) — Μάλιστα δύναται νὰ ἀναγνωρίσῃ τις τὸν βασιλέα, ἐὰν προηγουμένως ἴδῃ εἰκόνα του τινά.

Πνευματιστής. Ὀρθῶς ἀπηντήσατε. Καὶ βεβαίως, ὅταν ἔχῃ τις τὴν εἰκόνα τοῦ βασιλέως ἀνὰ χεῖρας καὶ παρατηρήσῃ τὰ χαρακτηριστικὰ τούτου, εὐκόλως δύναται νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία περὶ τούτου.

Ὑλιστής. Καὶ τί μὲ τοῦτο; Μήπως θέλετε νὰ ὑπάγω καὶ ἐγὼ εἰς τὰς Ἐκκλησίας, νὰ ἴδω τὰς ἀνθρωποποιήτους εἰκόνας καὶ νὰ ἀρκεσθῶ εἰς τοῦτο; Εἰς αὐτὸ θέλετε νὰ μὲ φέρετε; Δὲν μὲ ἀφίνετε ἥσυχον μὲ τὰς μωρολογίας σας;

Πνευματιστής. Ἔχετε ὑπομονήν. Κατευνάσατε τὸν θυμόν σας καὶ ἀκούσατέ με.

Ὑλιστής. Προχωρεῖτε, προχωρεῖτε.

Πνευματιστής. Τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ἡ εἰκὼν τοῦ τῶν πάντων δημιουργοῦ, διότι ὄντος τοῦ Θεοῦ πνεύματος καὶ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ πνεῦμα πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν καὶ τοιαύτην εὑρίσκομεν ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ σκάφει.

Ὑλιστής. Καὶ πῶς δύνασθε νὰ τὸ ἀποδείξητε;

Πνευματιστής. Ἰδοὺ πῶς. Εὑρισκόμενος εἰς τὴν θέσιν ταύτην, δὲν αἰσθάνεσθε νὰ ταράσσηται τὸ πνεῦμα σας, ἀναλογιζόμενος τίς τὸ λαμπρὸν τοῦτο ἔργον ἐποίησεν; Δὲν εἶνε νὰ θαυμάζῃ τις καὶ νὰ ἀπορῇ βλέπων πᾶσαν ὕπαρξιν ὁρατήν, κατεσκευασμένην μετ' ἀρρήτου σοφίας; Ποῦ λοιπὸν πρέπει νὰ στρέψωμεν τοὺς ὀφθαλμούς, ὅπως εὕρωμεν τὸν Ποιητὴν τούτων ἁπάντων; Βεβαίως εἰς τὴν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἐζωγραφισμένην εἰκόνα ἐκείνου.

Ὑλιστής. Καὶ πῶς δύναμαι νὰ πεισθῶ, ὅτι τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ἡ εἰκὼν τοῦ Δημιουργοῦ;

Πνευματιστής. Παρατήρησον, τί ὁ ἀκατανόητος Δημιουργὸς ἐποίησεν. Καὶ ὁ ἄνθρωπος ἀναλόγως τῶν Δυνάμεων αὐτοῦ, δὲν ἐποίησε τεράστια ἔργα: οἰκοδομάς, ἀτμόπλοια καὶ τεραστίας ἐφευρέσεις καὶ ἀνακαλύψεις;

Ὑλιστής. Μάλιστα, ἔχετε δίκαιον καὶ βεβαίως ποιητής μου δὲν εἶνε ὁ πίθηκος, ὡς μερικοὶ κυρήττουσι, ἀλλ' ἄγνωστός τις δύναμις ἀκατανόητος.

Πνευματιστής. Ὄχι, κύριε, δὲν εἶνε ἄγνωστος, ἀλλὰ νοητός, γνωστός.

Ὑλιστής. Μὰ εἰς ποῖον ἐφανερώθη, ἀφοῦ λέγεις, ὅτι εἶνε γνωστός.

Πνευματιστής. Ἐφανερώθη εἰς τοὺς νόας τῶν ἀναζητησάντων Αὐτόν.

Ἂς προβῶμεν ἤδη εἰς ἄλλο τι· ἤτοι νὰ εὕρωμεν ποία ἰδέα ἀνθρώπινος τὸν ἀπεικονίζει ὀρθότερον. Βλέπομεν, ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς ποικιλοτρόπως ἐξηγεῖ τὸ Μυστήριον, ὁ Βουδισμὸς ἄλλως, ὁ ἄθλιος Μωάμεθ κατὰ τὴν φιλόδοξον κεφαλήν του κλπ. Ἡμεῖς ποῦ πρέπει νὰ βασιζώμεθα; Βεβαίως πάντοτε εἰς τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς εἰκόνος του, ἤτοι εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου.

Ὑλιστής. Καὶ εἰς ποῖα χαρακτηριστικὰ πρέπει νὰ ἐφαρμόσωμεν τὴν ὕπαρξιν τῶν τριῶν ὑποστάσεων τοῦ ὑπερτάτου ὄντος;

Πνευματιστής. Ἰδού. Ὁ ἄνθρωπος ἐπιχειρῶν ἔργον τι πόθεν ὁρμᾶται πρὸς ἐκτέλεσιν τούτου; Πῶς τὸ ἐπινοεῖ καὶ τὸ ἐπιτελεῖ;

Ὑλιστής. Πρῶτον συλλαμβάνει τὴν ἰδέαν, δεύτερον ἀποφασίζει τὴν ἐκτέλεσιν, ἤτοι τὴν γέννεσιν τῆς ἰδέας του καὶ τέλος ἄρχεται ἐκτελῶν τὸ ἔργον του, προσπαθῶν νὰ ἀποδώσῃ εἰς τοῦτο, ὅ,τι ἡ φιλοκαλία αὐτοῦ ὑπαγορεύει.

Πνευματιστής. Ὀρθότατα, καὶ ἐπομένως εἶνε ὀρθότατον καὶ τὸ δόγμα τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν ἐκκλησίας περὶ τοῦ Τρισυποστάτου ὄντος. Διότι ἀφοῦ εἷς ἄνθρωπος, δημιουργὸς ἐν παραδείγματι, ἀτμοπλοίου καταλαμβάνεται ὑπὸ τῶν τριῶν τούτων αἰσθημάτων, πόσον μᾶλλον δὲν πρέπει νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι ὁ ποιητὴς τοῦ σύμπατος δὲν εἶνε τρισυπόστατος, ἤτοι Νοῦς, Ἰδέα, καὶ Πνεῦμα γλυκύ, ἤτοι Δύναμις, Σοφία καὶ Ἀγάπη, ἑπομένως παντοδυναμία, πανσοφία καὶ παναγαθότης, ἤτοι: Πατήρ, υἱὸς καὶ παράκλητος Θεός. Εἷς ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν. Ἤτοι Νοῦς, ἐξ οὗ τὰ πάντα, Λόγος, δι' οὗ τὰ πάντα καὶ Πνεῦμα, ἐν ᾧ τὰ πάντα.

Ὑλιστής. Καλῶς ἔχει ἕως ἐδῶ, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω, πῶς συνταυτίζονται Πατὴρ καὶ Υἱός.

Πνευματιστής. Ἰδού, φίλε, ἐπειδὴ τὸ Ἑλληνικὸν Λεξιλόγιον δὲν ἐκφράζεται καταλλήλως τὸ μυστήριον τῆς Ἁγίας Τριάδος, οἱ σοφοὶ πατέρες μετεχειρίσθησαν σαφέστερον τὰς λέξεις ταύτας, στηριζόμενοι ἐπὶ τοῦ ῥήματος γεννῶ, ὅπερ ἐν τῇ ἑλληνικῇ γλώσσῃ ἀποδίδεται ἐπὶ πατρὸς καὶ υἱοῦ, δηλαδὴ ὁ Νοῦς ἐγέννησεν Ἰδέαν, δι' ἧς ἐγένοντο τὰ πάντα καὶ ἀνεπλάσθη τὸ ἀνθρώπινον γένος.

Ὑλιστής. Μάλιστα εἶμαι συμφωνότατος.

Πνευματιστής. Ἐν ὀλίγοις τὰ μυστήρια τῶν μυστηρίων δύνασθε νὰ μάθητε προστρέχοντες εἰς τοὺς λαμπροὺς ἀστέρας τοῦ Χριστιανικοῦ Οὐρανοῦ, ἤτοι Βασιλείους, Γρηγορίους, Χρυσοστόμους, Ἀθανασίους καὶ πρὸ πάντων εἰς τὰς ἑπτὰ Οἰκουμενικὰς Συνόδους καὶ τέσσους ἄγγλους καὶ γερμανοὺς θεολόγους, ἵνα μάθητε τὸ μυστήριον τῆς θείας εὐσπλαγχνίας καὶ τίς ἦτο ὁ ἐπὶ σταυροῦ καθηλωθεὶς ἑκουσίως καὶ διὰ ποῖον σκοπὸν ἀνῆλθεν.

Ὑλιστής, Καὶ τίς ἡ ὠφέλεια ἐκ τῆς πίστεώς μου; Μήπως δὲν πράττω καλόν, ἀποφεύγων τὸ κακόν;

Πνευματιστής Γνώριζε, φίλε, ὅτι τὸ φῶς τοῦ νοὸς ἄνευ τὴν πρὸς τὸν ἐνανθρωπίσαντα Θεὸν Λόγον πίστεως, σκότος ἐστὶν καὶ ὁ ἐργαζόμενος τῷ νόμῳ τοῦ πνεύματος, τεθέοται καὶ ὁ ἐργαζόμενος τῷ νόμῳ τοῦ σώματος, ἀπόλλυται.

Ὑλιστής. Εἰς ταῦτα οὐδεμίαν φέρω ἀντίρησιν καὶ ἀρχίζω νὰ βλέπω τὸ φῶς τῆς ἀληθείας.

Πνευματιστής. Ὥστε, φίλτατε, βλέπετε τώρα ποῖος εἶνε ἐκεῖνος, οὗ τὸ ἔργον κατενοήσατε;

Ὑλιστής. Ναὶ καὶ δοξάζω τὸν Ὕψιστον, ὅτι μοὶ ἐδόθη εὐκαιρία, ὅπως μελετήσω καὶ παραδεχθῶ τὴν πανσοφίαν τοῦ Δημιουργοῦ τοῦ παντός.

Joannesburg—Trasnvaal **Κ. Πασχαλινός.**

ΜΠΟΡΕΙ;

Μπορεῖ τ' ἀστέρι τούρανοῦ
τὸ δῶμα του ν' ἀφήσῃ
καὶ σὲ καλύβη φτωχικὴ
τὸ θρόνο του νὰ στήσῃ;
Μπορεῖ διαμάντη λαμπερὸ
γιὰ στέμμα ποῦ ἀξίζει
ἑνὸς πτωχοῦ τὸ δάκτυλο
ἀνθρώπου νὰ στολίζῃ;
Μπορεῖ ὁ ἄγγελος ποτὲ
θνητὸ νὰ ἀγαπήσῃ
εἰς ἕνα ἄγνωστο μπορεῖ
ἀγάπη νὰ χαρίσῃ:
Καὶ πάλι μοῦπε μιὰ ματιὰ
φαίνεται νάχῃς λάθος
ὅλα μπορεῖ μία καρδιὰ
σ' ἀγάπησε μὲ πάθος.

Κ. Κ.

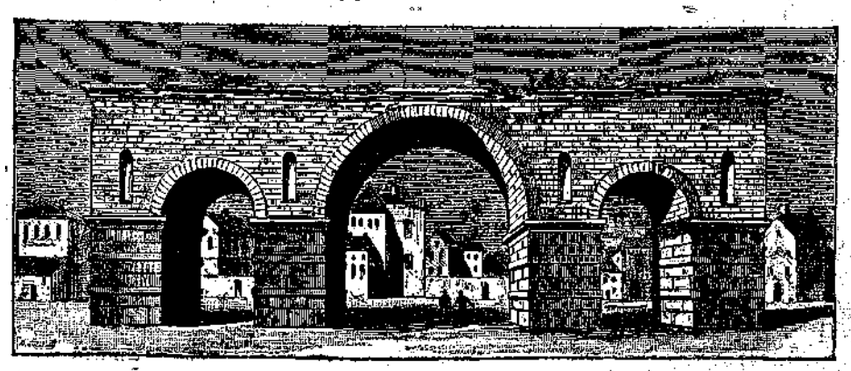

ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗ ΑΨΙΣ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΑΙ ΕΡΩΤΟ-ΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

— Πῶς ὁ μαῦρος οἶνος γίνεται λευκός;

— Ὁ μαῦρος οἶνος γίνεται λευκός, ἐὰν τὸν διηθήσετε πολλὰς φορὰς διὰ ζωϊκοῦ ἄνθρακος

— Πῶς συντηροῦνται τὰ κάστανα.

— Τὰ κάστανα συντηροῦνται φυλασσόμενα εἰς ξηρὸν μέρος καὶ ἀεριζόμενα συχνάκις. Ἐν τούτοις, δύνασθε νὰ τὰ συντηρήσητε καὶ πλέον τοῦ ἔτους, φυλάσσοντες αὐτὰ εἰς χῶρον ἀεροστεγῶς κλειόμενον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου θὰ τοποθετήσητε δοχεῖον μὲ διθειάνθρακα, μὲ τὴν διαφοράν, ὅτι πρέπει ἐντὸς νὰ μὴ πλησιάσετε οὔτε φῶς ἢ θερμὸν τι σῶμα, διότι ὁ διθειάνθραξ εἶναι πολὺ εὐανάφλεκτος. Ὡσαύτως ἀναπτύσσοντες θειῶδες ὀξὺ εἰς τὸν χῶρον ὅπου φυλάσσονται τὰ κάστανα, δύνασθε νὰ τὰ συντηρήσετε ἐπὶ μακρόν. Τὸ θειῶδες ὀξὺ εὑρίσκεται νῦν καὶ ἕτοιμον ῥευστὸν ἐν τῷ ἐμπορίῳ καὶ χρησιμοποιεῖται πρὸς καταπολέμησιν τῶν θωρηκτῶν ἐν τοῖς πλοίοις.

— Πῶς καὶ διὰ τίνος μέσου λευκαίνονται εὐκολώτερον τὰ ὀστᾶ;

— Πρὸς λεύκανσιν ὀστῶν προσφάτων βράζομεν αὐτὰ μετὰ διαλείματος ὑδροξειδίου τοῦ Νατρίου ἢ μετὰ γάλακτος ἀσβέστου ἐπὶ μίαν ὥραν, πλύνομεν εἶτα δι' ἀφθόνου ὕδατος καὶ ἐμβαπτίζομεν ἐπὶ 48 ὥρας ἐντὸς ὑποχλωριώδους ἀσβέστου, μεμιγμένου μετ' ἴσης ποσότητος ὕδατος.

— Πῶς διατηροῦνται τὰ φυτά;

— Ἐπὶ τῶν ῥιζῶν διαφόρων καλοκαιρινῶν κηπουρικῶν, οἷον, μελιτζανῶν, μπαμιῶν, ντοματῶν κλπ. σχηματίζονται κόμβοι ὡς μικραὶ πατάται, καὶ τὰ φυτὰ βαθμηδὸν χάνουν τὴν ζωηρότητά των, τὰ ἄνθη των μαραίνονται ἢ ἐὰν διασωθοῦν ἄνθη τινα, ὁ καρπός των δὲν ἀναπτύσσεται, καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἐντελῶς καταστρέφονται. Ἑπομένως δύνανται ν' ἀφαιρῶνται.

— Πῶς δυνάμεθα νὰ διατηρήσωμεν διάφορα ζαρζαβάτια (μελιτζάνες, φασόλια κλπ.) διὰ νὰ χρησιμοποιήσωμεν αὐτὰ κατὰ τὸν χειμῶνα, ὡς νωπὰ ἄνευ ἅλμης καὶ ὄξους;

— Μόνον διὰ τῆς μεθόδου Appert ἥτις συνίσταται εἰς τὸ νὰ θέτωμεν τὰ διάφορα λαχανικὰ ἐντὸς κυτίων ἐκ λευκοσιδήρου, τὸ ὁποῖον κλείομεν ἑρμητικῶς. Ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας τοῦ δοχείου ἀνοίγομεν μικρὰν ὀπὴν διὰ τὴν κατὰ τὴν θέρμανσιν ἔξοδον τοῦ ἀέρος. Τὰ δοχεῖα ταῦτα φέρομεν ἐντὸς χύτρας καὶ προσθέτομεν ὕδωρ, περιέχον ἅλας μαγειρικόν, τὸ ὁποῖον θὰ καλύψῃ σχεδὸν τὰ κυτία ἐπὶ 1 ½—5 ὥρας καὶ ἀφαιροῦμεν ἐκ τῆς χύτρας τὰ κυτία φροντίζοντες νὰ ἐμφράξωμεν τὴν ἀνοιχθεῖσαν ὀπὴν μὲ κόλλησιν ἐκ κασσιτέρου καὶ μολύβδου.

— Πῶς εἰμποροῦμεν νὰ διατηρήσωμεν ἐπὶ πολὺν καιρὸν τυπογραφικὸν κύλινδρον χωρὶς νὰ στεγνώσῃ;

— Διὰ προσθήκης γλυκερίνης 10% εἰς τὴν πάσταν τοῦ κυλίνδρου.

— Πῶς κατασκευάζεται φωτογραφικὸν fond;

— Τὸ φωτογραφικὸν fond δύναται προχείρως νὰ κατασκευασθῇ ἐπὶ χάρτου δι' ἄνθρακος καὶ κιμωλίας, τ. ἐ. τὰ μελανὰ δι' ἄνθρακος καὶ τὰ λευκὰ διὰ κιμωλίας· ἐξαρτᾶται δὲ ἐκ τῆς καλαισθησίας τοῦ σχεδιάζοντος.

— Τίνι τρόπῳ διαλύεται ὁ χρυσός;

— Ὁ χρυσὸς διαλύεται εἰς μίγμα 3 μερῶν ὑδροχλωρικοῦ καὶ 1 μέρους νιτρικοῦ ὀξέως.

— Τίνι τρόπῳ γίνεται ἡ ἐξαγωγὴ τοῦ λινελαίου;

— Ἡ ἐξαγωγὴ τοῦ λινελαίου γίνεται διὰ τῆς πιέσεως τοῦ σπόρου. Ἀπαιτοῦνται μύλοι ἀτμοκίνητοι καὶ ὑδραυλικὰ πιεστήρια, δὲν εἶναι δὲ δυνατὸν νὰ γίνῃ ἡ ἐργασία ὑπὸ μικροβιομηχάνων.

— Αἱ ἀγελάδες τῶν διαφόρων γενεῶν καλῶς τρεφόμεναι δίδουσιν γάλα ὡς ἑξῆς ἐτησίως.

Ἀγελὰς γενεᾶς	Ὀλλανδικῆς	3. 400	λίτρ	γαλ.
» »	Δουρχὰμ	3. 200	»	»
» »	Φλανδρικ. (Β)	3. 100	»	»
» »	Ὀλστεῖν Ὀλδ.	3. 800	»	»
» »	Ἐλβετικῆς.	2. 800	»	»

Δελτίον

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Χριστὸς Ἀνέστη τῶν νεκρῶν
Τὸν θάνατον πατήσας
Κι' ἀναστοθεὶς ἐκ τῶν νεκρῶν
Τὸν κόσμον ἀναστήσας.

Χριστὸς Ἀνέστη! ψάλλει ἡ γῆ
Ὁ οὐρανός, ἡ κτῆσις
Σκλάβοι κι' ἐλεύθεροι λαοὶ
Ἀνατολὴ καὶ δύσις.

Χριστὸς Ἀνέστη! Ἰησοῦ
κ' οἱ θρῆνοι λησμονοῦνται,
Χριστὸς Ἀνέστη! καὶ εἰς φιλὶ
Τὰ χείλη προσκολλοῦνται...

Σοφία Κ. Οἰκονομίδου

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

Ρωμαϊκὴ πλάστιγξ

Ἡ προκειμένη πλάστιγξ, ρωμαϊκὴ καλουμένη, ὡς ἐκ τῆς καταγωγῆς της καὶ ἥτις δύναται νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὰ μαγειρεῖα, ζυγίζει ἀντικείμενα ἄνευ

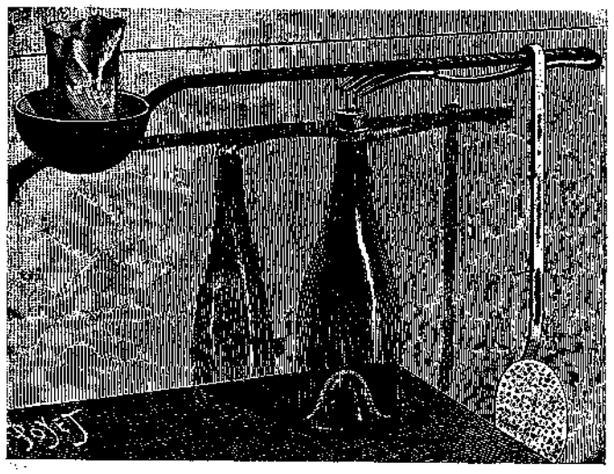

βαριδίων, τῇ βοηθείᾳ μόνον, ἑνὸς μεγάλου κοχλιαρίου χύτρας, χρησιμεύοντος συνόμα καὶ ὡς ζυγοῦ καὶ ὡς ἀβακίου τῆς πλάστιγγός σας καὶ μιᾶς τρυπητῆς κουτάλας, (στραγγιστηρίου) ἥτις ἀντικαθιστᾶ τὰ βαρίδια. Λαμβάνετε διὰ νὰ κατασκευάσητε ταύτην (μίαν περόνην σιδηρᾶν, ἣν τοποθετεῖτε διὰ τῶν δύο αὐτῆς ἐσωτερικῶν ἀκίδων, δέον αὕτη νὰ ἔχῃ τέσσαρας) ἐπὶ δύο βελονῶν, πεπηγμένων καθέτως ἐπὶ τοῦ ἄνω μέρους φελλοῦ μιᾶς φιάλης, ὡς δείκνυται ἐν τῷ σχήματι. Τὴν δὲ ἄλλην ἄκραν τῆς περόνης συγκρατεῖτε ἐν τῇ ἀγκυρίδι τοῦ κοχλιαρίου, τῇ βοηθείᾳ μικροῦ τεμαχίου φελλοῦ. Τὴν δὲ τρυπητὴν κουτάλαν κρεμᾶτε εἰς τὴν λαβὴν τοῦ μεγάλου κοχλιαρίου καὶ διολισθαίνετε αὐτὴν κατὰ μῆκος τῆς λαβῆς ταύτης, μέχρις ὅτου ἡ πρόχειρος αὕτη πλάστιγξ σας σταματήσῃ ἐν ἰσορροπίᾳ, ὅτε ἡ λαβὶς δέον νὰ εὑρεθῇ ἐν ὁριζοντείᾳ θέσει, ὅπερ θέλετε βεβαιωθῆ, χαράσσοντες ὁριζόντειον γραμμὴν ἐπὶ τοῦ τείχους καὶ παραβάλλοντες ταύτην πρὸς τὸν ὁριζόντειον θέσιν τοῦ κοχλιαρίου.

Τότε σημειοῦτε διὰ μελάνης τὸ σημεῖον τῆς ἰσοπεδώσεως ἐπὶ τῆς λαβῆς τῆς μεγάλης κουτάλας διὰ τοῦ σημείου Ο καὶ μετὰ τοῦτο θέτετε εἰς τὸ κέντρον τῆς κουτάλας βάρος μιᾶς, ὀκάδος, ἥτις πρὸς ἐπαναφορὰν τῆς ἰσορροπίας ἀναγκάζει τὴν τρυπητὴν κουτάλαν νὰ διολισθήσῃ ἐπὶ τοῦ ζυγοῦ. Σημειοῦτε τότε γραμμήν, δηλοῦσαν τὸ βάρος τῆς μιᾶς ὀκάδος ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας τοῦ ζυγοῦ καὶ διαιρεῖτε τὴν μεταξὺ ἀπόστασιν εἰς 8 ἴσα μέρη, δηλοῦντα τὰ 100 καὶ 50 δράμια, ὡς καὶ τὰ 25 κατόπιν, ἂν θέλετε.

Οὕτως ἡ μαγείρισσα δύναται εὐκόλως νὰ ζυγίζῃ. βούτυρον, ζάκχαριν κτλ. ἀρκετὰ κατὰ προσέγγισιν·

Φ. Π.

ΜΙΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΕΚΑΣΤΟΤΕ

Περὶ τοῦ διαλείποντος ὑστερικοῦ πυρετοῦ.

Ὁ πυρετὸς οὗτος ἔχει τὰ ἑξῆς συμπτώματα. Ὁ πάσχων ὑφίσταται ρίγος μέγα καὶ διαρκῆ πυρετὸν ἐλαφρὸν καὶ ἱδρώτα ὑπὸ τύπον διαλείποντα· ὁ πυρετὸς οὗτος οὐδόλως ἀλλοιώνει τὴν ὄψιν καὶ τὴν χροιὰν τῶν ὀφθαλμῶν, καταβάλλει ὀλίγον τὰς δυνάμεις, ὡς ἐκ νευρικῆς ταραχῆς. Εἴς τινας ἔρχεται τὸ ρίγος λίαν σφοδρὸν καὶ διαρκές, τ' ἄλλα δὲ πολὺ ἐλαφρά. Ὁ τοιοῦτος πυρετὸς δὲν θεραπεύεται διὰ τῆς κινίνης, εἴτε εἰς μικρὰν εἴτε εἰς μεγάλην δόσιν δίδεται· μᾶλλον διαταράττει καὶ πλείονα εὐαισθησίαν παρέχει πρὸς διατάραξιν. Θεραπεύεται ταχέως διὰ τῆς συσκευασίας ταύτης.

Λάβε ὕδατος ἡδυέσμου δρ. 4, ὕδατος νεραντζίου δρ. 24, σεραπίου ἁπλοῦ δρ. 4, Λαβδάνου σύνδεναμ σταγ. 30, θειϊκοῦ αἰθέρος σταγ. 30 καὶ βάμματος δακτυλίτιδος σταγ. 30.

Ἀναμίξατε καὶ ἂς πίῃ τὸ ἥμισυ τούτου ὁ ἀσθενής, ἂν δὲ μετὰ τέταρτον ὥρας δὲν διαλυθῶσι τὰ συμπτώματα, ἂς πίῃ καὶ τὸ λοιπόν.

Ὁ ἰατρός σας

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Καθαρισμὸς καὶ στίλβωσις χαλκίνων σκευῶν.

Πλεῖσται σκευασίαι ὑπάρχουσι πρὸς καθαρισμὸν καὶ στίλβωσιν τῶν χαλκίνων σκευῶν, ἐξ ὧν παραθέτομεν ἐνταῦθα τὰς ἀποτελεσματικοτέρας.

Λάβετε 50 δρ. ὕδατος, 8 δρ. θειϊκοῦ ὀξέος καὶ 2 δρ. στυπτηρίας, τὰ ὁποῖα ἀναμιγνύετε εἶτα διὰ μαλλίνου ὑφάσματος βεβαπτισμένου ἐν τῷ ἄνωθι μίγματι· τρίψατε τὸ δοχεῖον.

Ἑτέρα σκευασία εὐκολωτέρα εἶνε ἡ ἑξῆς:

2 δρ. κριτίδος (κιμωλίας) εἰς κόνιν, 1 δρ. ἅλατος καὶ ὀπὸν (ζωμὸν) λεμονίου.

Ἐὰν εἶνε πολὺ ἀκάθαρτα, μεταχειρισθῆτε:

Ὕδατος δρ. 40, θειϊκοῦ ὀξέως δρ. 5, τρίπολι εἰς κόνιν λεπτὴν δρ. 4 καὶ ὕδατος δρ. 150.

Ἐνδύματα ἀδιάβροχα.

Διὰ τοῦ ἀκολούθου τρόπου δύνασθε νὰ ἀποκτήσητε ἔνδυμα ἀδιάβροχον.

Λάβετε 200 δράμια στυπτηρίας (στύψης) καὶ ἄλλα τόσα ὀξικοῦ μολύβδου.

Λάβετε δύο δοχεῖα εἰς ἕκαστον τῶν ὁποίων θέσατε 8 ὀκάδας ὕδατος καθαροῦ καὶ εἰς τὸ ἓν τούτων προσθέσατε τὸν ὀξικὸν μόλυβδον καὶ εἰς τὸ ἕτερον τὴν στυπτηρίαν· ἀνακατώσατε καλῶς καὶ ἀφήσατε νὰ κατακαθίσῃ ἡ ὕλη. Ἔπειτα ἐμβαπτίσατε τὸ ὕφασμα εἰς τὸ καθαρὸν ὑγρὸν καὶ χωρὶς νὰ τὸ στύψητε ἁπλώσατέ το διὰ νὰ στεγνώσῃ. Οὕτω καθίσταται ἀδιάβροχον.

Σπανίως ἡ γυνὴ ἀπατᾶται εἰς ὑποθέσεις ἀφορώσας τὴν καρδίαν ἄλλης γυναικός.

Ὅστις κάμνει πάντοτε ὅ,τι θέλει σπανίως κάμνει ὅ,τι πρέπει.

ΠΑΡΑΔΟΞΟΝ ΣΥΜΒΑΝ

— Καλὴ μέρα, Φλάβιε, ποῦ πηγαίνεις τόσον βιαστικός;

— Καλὴ μέρα, Φούλβιε, νά, κάπου πηγαίνω, πράγματι βιαστικός, σύ δε;

— Θὰ σοῦ εἰπῶ, ἀλλὰ πρῶτον εἰπέ μου σύ, ποῦ πηγαίνεις. Ἀλήθεια, εἶναι βέβαιον αὐτὸ ποῦ λέγει ὁ κόσμος, δι' ἐσέ;

— Τί λέγει; δηλαδή;

— Νά, λέγουν, ὅτι προσεχῶς στεφανώνεσαι.

— Ναὶ καὶ ὄχι. Δηλαδή, ἀπάνω κάτω, ναί, θὰ πάρω καὶ ἐγὼ μιὰ γυναῖκα, ἀφοῦ μοῦ τὸ λέγει ἡ τύχη μου.

Ὁ ἰσχνὸς καὶ ἐντελῶς ἀδύνατος Φλάβιος, ἤρξατο στρίβων σκεπτικὸς τὸν μύστακα, περιμένων τὰ θερμὰ συγχαρητήρια τοῦ φίλου του.

Πλὴν οὗτος, μὴ γνωρίζων, ἂν θὰ τὸν ἠυχαρίστουν αἱ συγχαρητήριοι εὐχαί του ἢ ἂν ἔπρεπε μᾶλλον νὰ τὸν συλλυπηθῇ διὰ τοῦτο, οὔτε εἰς τὸ ἓν οὔτε εἰς τὸ ἄλλο προέβη, ἀλλ' ἐτήρησεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀπόλυτον ἀδιαφορίαν. Ἐν τούτοις ἐτόλμησε τὴν ἀκόλουθον ἐρώτησιν:

— Ὥστε, λαμβάνεις σύζυγον; τόσον ἰσχνός, τόσον ἀδύνατος;

— Καὶ δὲν γνωρίζεις, ὅτι ἡ ἰσχνότης εἶναι σήμερον τοῦ συρμοῦ; Ἔπειτα ἡ μέλλουσα συμβία μου εἶναι παχυτάτη, ἑπομένως, συμφωνοῦμεν πληρέστατα καὶ θὰ ἐπέλθῃ οὕτω ὁ ποθούμενος συγκερασμός.

— Ἀ! τότε διαφέρει τὸ πρᾶγμα καὶ συμφωνῶ καὶ ἐγώ. Καὶ δύναμαι νὰ μάθω ποία εἶναι αὕτη ἡ μέλλουσα χαριτόβρυτος σύζυγός σου;

— Πῶς, δὲν τὴν γνωρίζεις; δὲν σοὶ τὴν εἶπον;

— Ὄχι, πρὸ πόσου καιροῦ τὰ ἐσυμφωνήσατε;

— Μὰ πρὸ τριῶν μηνῶν, ὡς ἔγγιστα, ἐγνωρίσθημεν.

— Καὶ ποία εἶναι λοιπὸν ἡ εὐτυχὴς αὕτη συμβία σου;

— Μάντευσέ την.

— Νὰ τὴν μαντεύσω;... Ἄ, στάσου, νομίζω, πῶς τὴν ζεύρω, τὴν εἶδον μάλιστα, κάποιος μοῦ τὴν ἔδειξε καὶ μοῦ εἶπεν, ὅτι πρόκειται νὰ τὴν ζητήσῃς. Εἶνε μία νέα νόστιμη, ἣν συνοδεύει μία ἄλλη, μᾶλλον ἡλικιωμένη, ἕως τεσσαράκοντα ἐτῶν καὶ γέρων τις κύριος μὲ θεωρίαν καὶ ὕφος στρατηγοῦ, μὲ φαβορίτες.

— Ἀκριβῶς, αὐτὴ εἶναι, πατήρ, μήτηρ ἢ θεία καὶ ἡ κόρη.

— Πῶς, μήτηρ ἢ θεία, δὲν εἶσαι ἀκόμη βέβαιος;

— Ἐγώ, ὄχι, οὔτε εἶμαι καὶ βέβαιος ἀκόμη ὅτι θὰ συζευχθῶ τὴν θυγατέρα των.

— Μά, τί εἶναι αὐτὰ ποῦ λέγεις, φίλε μου, ἤδη δὲν σὲ ἐννοῶ καλά, τί θέλεις νὰ εἴπῃς. Ἐξηγήθητι.

— Νά, θέλω νὰ εἴπω, ὅτι θὰ τὴν στεφανωθῶ, ἐν ᾗ περιπτώσει ἤθελε συγκατανεύσει αὕτη νὰ γίνῃ σύζυγός μου. Διαφορετικὰ δὲν τὴν παίρνω καὶ ἐγώ.

— Μὰ δὲν τὰ εἴπατε λοιπὸν ἀκόμη;

— Μὰ ὄχι, ἀδελφέ, Ἀκριβῶς τώρα αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐπήγαινον νὰ τὴν ζητήσω εἰς γάμον, ὅπου σὲ ἠῦρα βαδίζοντα βιαστικῶς, ἐνῷ ἐγὼ βλέπεις ἤμουν πολὺ σκεπτικός.

— Αἴ, ὥρα καλὴ λοιπὸν καὶ καλὰ στεφανώματα.

— Ναί, πηγαίνω νὰ ζητήσω τὴν χεῖρα τῆς ἀγαπητῆς μου. Μὰ καλά, σὺ δὲν μοῦ εἶπες ποῦ πηγαίνεις τόσον βιαστικός.

— Ἐγὼ πηγαίνω νὰ ζητήσω μίαν ἄδειαν.

— Κυνηγίου; νὰ σοῦ δώσω τὴν δική μου, ἂν θέλῃς, ἐγὼ θὰ παύσω νὰ κυνηγῶ τὰ πουλιά.

— Ὄχι, ἀδελφέ, . . . ἄδειαν ταφῆς ζητῶ.

— Ταφῆς; καὶ πεῖος μὲ τὸ καλὸ σοῦ ἀπέθανε;

— Ἡ πενθερά μου. . . μου. . . μου.

— Αἴ, τί κλαῖς, ἀδελφέ, ὅλοι θὰ τὸ παθωμεν αὐτό. Ἔπειτα, τί ἐνδιαφέρεσαι διὰ τὴν πενθεράν σου. Ὁ ἄνδρας της ἂς τὴν κλαύσῃ. Ἐσὲ νὰ ἦναι καλὰ ἡ γυναῖκα σου.

— Ἔχεις δίκαιον, μὰ ἀφοῦ κλαίει ἡ γυναῖκα μου; Ἀλήθεια, ἔρχεσαι μαζὺ νὰ τὴν θάψωμεν;

— Ἄ, εὐχαρίστως, φίλε μου, τοιοῦτον φιλικὸν καθῆκον δὲν πρέπει ν' ἀρνῆται τις. Ἀλλὰ πῶς νὰ κάμω, ὅπου τώρα πρέπει νὰ ὑπάγω νὰ κάμω τὴν πρότασίν μου;

— Πόσην ὥραν θὰ κάμῃς;

— Μὰ ὄχι περισσότερον τῆς ἡμισείας ὥρας.

— Τότε ἐγὼ πηγαίνω εἰς τὸ Δημαρχεῖον νὰ πάρω τὴν ἄδειαν καὶ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν σὲ περιμένω, εἰς τὸ καφενεῖον τῆς «Καλῆς Ἐλπίδος».

— Ἔχει καλῶς. Ἐγὼ θὰ ὑπάγω νὰ κάμω τὴν πρότασίν μου καὶ au revoir μετὰ ἡμίσειαν ὥραν εἰς τὸ καφενεῖον.

Καὶ ἡσύχως ὁ Φλάβιος ἔλαβε τὴν πρὸς τὴν ἠγαπημένην του ἄγουσαν, ἐνῷ ὁ Φούλβιος βιαστικὸς ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

Ὁ Φλάβιος φθὰς πρὸ τῆς οἰκίας, ἔκρουσε τὸν κώδωνα.

Ἡ θύρα ἤνοιξεν ἀμέσως καὶ μία ὡραία ὑπηρέτρια παρουσιάσθη πρὸ αὐτῆς.

— Ὁ κ. Δόμινος εἶναι ἐπάνω;

Παρακαλῶ δώσατέ του τὸ ἐπισκεπτήριόν μου, τῇ λέγει ὁ Φλάβιος.

— Δυστυχῶς, ἐξῆλθε πρὸ ὀλίγου, τῷ ἀπαντᾷ ἡ ὑπηρέτρια. Ἀλλά, ἂν θέλετε τὴν Κυρίαν, ἐξηκολούθησεν αὕτη:

— Τὴν Κυρίαν; Ἐρωτᾷ, σκεπτόμενος ὁ Φλάβιος. Τὴν κυρίαν; Ἄ! θὰ ἦναι μήτηρ της, ἐτο-

κέφθη. Δόσατέ το εἰς τὴν Κυρία, ἐπεῖπεν ἀμέσως, σκεφθείς, ὅτι δὲν θὰ ἦτο ἄσχημον νὰ προλειάνῃ τὴν ὁδὸν διὰ τῆς συγκαταθέσεως τῆς μητρὸς.

Μετὰ δύο λεπτὰ τῆς ὥρας ὁ Φλάβιος εἰσέρχετο εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς οἰκίας, ὅπου τὸ ἄρωμα τῶν ποικίλων ἀνθέων καὶ ὁ περισσὸς στολισμὸς αὐτῆς τὸν ηὐχαρίστησαν ὑπερβαλλόντως. Ἀλλὰ ἐν τῷ ἅμα, δὲν ἐπρόλαβε νὰ καθήσῃ καὶ ἀντὶ τῆς μητρὸς, βλέπει εἰσερχομένην τὴν κόρην, νέαν καὶ τρυφερὰν ὡς νωπότατον κρίνον, μειδιῶσαν ἐπιχαρίτως αὐτῷ. Ἐν τῇ ἀπροσδοκήτῳ δὲ ταύτῃ συναντήσει, ἤρξατο νὰ τρέμῃ καὶ μετὰ στενοχώρου ὅλως συστολῆς χαιρετήσας, ἐνόμισε καλὸν νὰ τῇ εἴπῃ:

— Συγγνώμην, Δεσποινίς, ὅπου τόσον ἀπροσδοκήτως ἦλθον νὰ σᾶς ἀνησυχήσω.

— Καθήσατε, Κύριε, τῷ λέγει αὕτη μετὰ θάρρους.

Ὁ Φλάβιος ἔκλινε τὲ γόνυ νὰ καθήσῃ, ἀλλ' εὐτυχῶς ἀντιληφθείς, ὅτι δὲν ἦτο ὄπισθέν του κάθισμα, ἠγέρθη προλαβὼν νὰ μὴ πέσῃ καὶ

— Ἐπεθύμουν νὰ ὁμιλήσω εἰς τὴν Κυρίαν μητέρα σας, τῇ λέγει.

— Ἀκριβῶς, ὁμιλεῖτε μὲ αὐτὴν καὶ μαντεύω τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκεψεώς σας, τῷ λέγει ἐκείνη.

— Ἀληθῶς! ... περίεργον! μὰ τότε...

— Ναί, τὸν μαντεύω ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν, ἣν ἀπευθύνατε πρὸς τὴν θυγατέρα μου καὶ ἥτις ἦτο, ὡς μοὶ εἶπεν αὕτη, πλήρης θερμοτάτων αἰσθημάτων καὶ εἰλικρινῶν διαθέσεων.

Ὁ Φλάβιος ἤρχιζε βαθμηδὸν ν' ἀνοίγῃ τὸ στόμα ἐκ τῆς ἀπροσδοκήτου ταύτης ἐκπλήξεως.

— Ὥστε, πῶς; τῇ λέγει, ἡ ἡλικιωμένη ἐκείνη κυρία:

— Εἶναι κόρη μου. Δὲν τὸ γνωρίζετε;

Ὁ ἀτυχὴς Φλάβιος ἔμεινεν ἐμβρόντητος ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τούτῳ καὶ μετ' ὀλίγον ὅλως ἐνεός:

— Κόρη σας!!! ἀνέκραξεν.

— Ναί, κύριε, κύριε ναὶ καὶ εἶναι διθέσιμος καὶ πρόθυμος εἰς τὸν ἔρωτά σας, ὡς τῇ προτείνετε εἰς τὴν ἐπιστολήν σας. Ἤδη δὲ δὲν ἀπομένει ἢ νὰ ζητήσωμεν καὶ τὴν συγκατάθεσιν τοῦ πατρός της καὶ συζύγου μου, ὅστις, μὰ καθήσατε, παρακαλῶ, δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ ἔλθῃ.

— Σύζυγός σας, ἐμορμύρισεν ἔτι ἐκπληκτος ὁ Φλάβιος καὶ ἐσυλλογίσθη, ἂν δὲν θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ μετέβαινεν εἰς τὴν κηδείαν τῆς πενθερᾶς τοῦ φίλου του Φουλβίου εἰς τὸ νεκροταφεῖον ἢ εἰς τὴν κόλασιν, ὅπου ἤδη εὑρίσκετο.

Ἔστρεψε δὲ τὸ βλέμμα ἁπλανῶς πέριξ αὐτοῦ, καὶ τῷ ἐφάνη, ὅτι ἀγαλματιά τινα, ἅτινα ἐστόλιζον τὴν αἴθουσαν, ἐχλεύαζον αὐτὸν καὶ ἐγέλων εἰρωνικῶς.

— Ἀλλά, τί ἔχετε; Κύριε, τὸν ἐρωτᾷ ἡ νέα Κυρία. Διατί ἡ ἔκπληξίς σας αὕτη καὶ ἀπορία. Κάτι συμβαίνει;...

Ὁ Φλάβιος ἐσιώπησεν ἐντελῶς, μήπως φωραθῇ ἀγνοῶν τὰ συμβαίνοντα, ὅτε αὕτη ἐξηκολούθησεν:

— Ἀδημονεῖτε ἴσως, διότι δὲν ἐκάλεσα εἰσέτι τὴν δεσποινίδα, ἀγαπητήν σας.

Ὁ Φλάβιος μετεκινήθη μορφάσας καὶ ἐν ταυτῷ:

— Ὄχι, ὄχι, Κυρία, πρὸς θεοῦ μὴ τὴν καλεῖτε, τῇ λέγει καὶ θὰ σᾶς εἴπω τὰ πάντα.

Ἡ Κυρία τότε μένει ἔκπληκτος.

— Θὰ μοὶ εἴπητε τὰ πάντα; τῷ λέγει καὶ κάθισθε ἀκόμη, τί τρέχει, Κύριε; λέγετε.

Ὁ Φλάβιος τρέμει σύσσωμος, ὅτε αἴφνης ἐγειρόμενος:

— Μὲ ἀφίνετε, Κυρία, νὰ φύγω, τῇ λέγει αἴφνης ἐκσοπῶν, χωρὶς νὰ σᾶς εἴπω τίποτε. Καλλίτερον νὰ μείνῃ μυστικὸν ὅ,τι ἔπαθον.

— Ἄ, ὄχι τῷ ἀπαντᾷ αὕτη, ἱσταμένη μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς θύρας. Θὰ μοὶ εἴπητε τὰ πάντα, πρὶν φύγετε.

— Ἀλλά....

— Λέγετε, Κύριε, σᾶς παρακαλῶ.

Ὁ Φλάβιος στενοχωρεῖται μέχρι δακρύων, ὡσεὶ ἦτο εἰς τὴν κηδείαν τῆς πενθερᾶς τοῦ φίλου του, ὅτε τέλος τῇ λέγει:

— Ἀφοῦ τὸ θέλετε, ἔστω. Συγχωρήσατέ με, Κυρία, ἐγενόμην θύμα φοβερᾶς ἀπάτης. Σᾶς εἶδον νέαν καὶ ὡραῖαν καὶ σᾶς ἐρωτεύθην. Σᾶς δὲ ἐνόμισα κόρην καὶ τὴν ἄλλην μητέρα καὶ πρὸς σᾶς ἀπευθύνετο ἡ ἐπιστολή μου. Τί πταίω ἐγώ; ποῦ νὰ ὑπεθέσω, ὅτι ἔχετε σύζυγον τόσον γέροντα. Συγγνώμην! συγγνώμην, Κυρία!

Ἐκ στενοχωρίας δὲ ὁ Φλάβιος ἤρξατο νὰ κλαίῃ, ὅπως ἐξιλεωθῇ διὰ τὸ φοβερὸν σφάλμα του, ὅτε αὕτη θέλουσα νὰ τὸν παρηγορήσῃ, τῷ λέγει:

— Δὲν εἶναι τίποτε. Δὲν πειράζει. Εἶνε κόρη τοῦ συζύγου μου.

Ταυτοχρόνως δὲ ἐκρούσθη ἡ θύρα καὶ μετ' ὀλίγον εἰσήρχετο ὁ γέρων σύζυγος, ὅστις ἀντιληφθεὶς τῶν δακρύων τοῦ νέου:

— Τί εἶναι; τί τρέχει, ἐρωτᾷ, καὶ ἐν ταὐτῷ κάθηται ἐπὶ τοῦ καναέπ, ὡς ἀπὸ κόπου κατεχόμενος.

— Ἄ, τίποτε, τῷ ἀπαντᾷ ἡ σύζυγός του. Ὁ Κύριος μ' ἐξέλαβεν ὡς κόρην σου καὶ εἴρχετο νὰ μὲ ζητήσῃ εἰς γάμον.

— Μὰ τὶ διάβολον! εἶναι ἡ δεκάτη φορὰ ὅπου μᾶς συμβαίνει αὐτό. Δὲν ἀφίνουν πρῶτον ν' ἀποθάνω, ἀπαντᾷ ὁ γέρων ἐν ἀγανακτήσει.

— Ἄ, ὄχι, ἄνδρα μου, τῷ ἀναφωνεῖ ἡ σύζυγός του, διότι τότε οὐδεὶς θὰ μὲ προστατεύει ἀπὸ τὰς ἀεννάους προτάσεις τῶν ἐρωτευμένων.

Ὁ Φλάβιος χαιρετήσας τότε ἔσπευσεν εἰς τὴν κηδείαν τῆς πενθερᾶς τοῦ φίλου του.

Φ. Πρέντεζης

Ὁ Κύριος. Πρόσεχε, τζόγια μου νὰ μὴ κρυώσῃς.
Ἡ Κυρία. Μὴ φοβεῖσαι, εἶμαι καλὰ ντυμένη.
Ὁ Ἀγυιόπαις. Ἡ καϋμένη θὰ ξέχασε τὸ καπέλλο της!

ΜΩΣΑΪΚΟΝ

Ἐν τῷ κακουργοδικείῳ δικάζεται τις, ὅστις εἶχεν ἀποτυφλώσῃ τὴν σύζυγόν του δι' ἰσχυροῦ γρονθοκοπήματος.

Ὁ πρόεδρος. Καὶ τί ἀφορμὴν εἴχες κατ' αὐτῆς, ἄθλιε, νὰ τῆς στερήσῃς τοσοῦτον προώρως τὴν ὅρασιν;

Ὁ κατηγορούμενος. Κύριε πρόεδρε. Μοῦ ἐφώναζε πάντοτε, πῶς δὲν ἤθελε νὰ μὲ βλέπῃ, λοιπὸν κ' ἐγώ... Μπάφ!

Καλοενδεδυμένος τις ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐσχάτως ἐλθὼν εἰς Ἀθήνας, ἐβάδιζεν ἑσπέρας τι μόνος, ὄπισθεν τῆς Ἀκροπόλεως καὶ παρατηρήσας Κυρίαν τινὰ μόνην, τῇ λέγει:

— Μήπως ἐπιθυμεῖτε νὰ σᾶς συνοδεύσω;

Αὕτη δὲ παρατηροῦσα αὐτὸν μετὰ περιεργείας ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν:

— Ὁ Κύριος ἴσως θὰ φοβῆται νὰ βαδίζῃ μόνος εἰς τὴν πατρίδα του; Θὰ ἦναι ξένος!

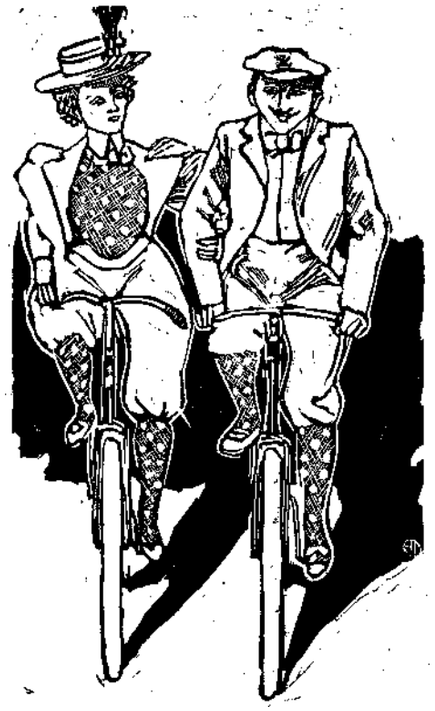

— Τί ὡραῖον πρᾶγμα, ὅστις ἀνεκόλυψε τὸ σεβαστότατον ἀναντιρρήτως θὰ ἦτο χωλός.

— Ὄχι, Ζοζό, μᾶλλον ἐρωτευμένος θὰ ἦτο, διότι τὸ ποδήλατον θέλει πόδια.

Νέα τις χήρα ὅπως ἐπισπεύσῃ δεύτερον γάμον της, ἐπέγραψεν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ συζύγου της:

«Ἐνθάδε κεῖται ὁ μακρήσιος Τ. ἐτῶν 82, ὅστις ἀφῆκε σύζυγον νεωτάτην, πρὸς ἣν ἐφέρετο ὡς ἀληθὴς πατήρ».

Ἐν τῇ Βουλῇ μεταξὺ δύο ἐπαρχιωτῶν.

— Βλέπεις, μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῶν βουλευτῶν μας δὲν ὑπάρχει καμμία διαφορά.

— Καλέ, τί λές; ἴσα κ' ἴσα εἴμεθα;

— Δὲν βλέπεις; Ὅ,τι κάμνουν αὐτοί, κάμνομεν καὶ ἡμεῖς, ἀκούομεν τοὺς ἀγορεύοντας.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μήτηρ. Πάλιν πονηρίας ἔχεις, Τοτό, τὸ βλέπω εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου.

Ὁ Τοτός. Ὄχι, καλὲ μαμά, εἶναι αἱ χθεσινές.

×

Ἡ μικρὰ Πιπίνα ἔλεγεν εἰς τὸν μικρότερον ἀδελφόν της, ὅτι τὴν νύκτα εἶδεν ὄνειρον καὶ ἔτρωγε πολλὰ γλυκά, προσθέτουσα: — Κρίμα, δὲν ἤσουν μαζύ τσὲ σύ!

Καὶ ὁ Πίπης ἀρχίζει νὰ κλαίῃ!

×

— Μεταξὺ δύο ὁμηλίκων:

— Ἡ μαμμά μου ἔχει πολλὰ χρυσαφικά, βραχιόλια, δακτυλίδια....

— Ψέμματα λές, ἐγὼ δὲν τὰ εἶδα.

— Μὰ τὰ ἔχει εἰς τὸ ἐνεχυροδανειστήριον. Ἐγὼ τὸ ἤκουσα.

×

Ὁ πατήρ. Ποῦ ἐφθάσατε εἰς τὴν φυσικήν;

Ὁ υἱός. Εἴμεθα τώρα εἰς τὰ πτηνά.

Ὁ πατήρ. Ἄ, εὖγε, καλά, καὶ ποῖον πτηνὸν εἶναι τὸ καλείτερον;

Ὁ υἱός. Ἄ, ξεύρω, πατέρα, ἡ ὄρνιθα ψητή!

×

— Κατὰ ποίαν ἐποχὴν ὁ μικρὸς Δαυὶδ ἐφόνευσε διὰ τῆς σφενδόνης τὸν Γολιάθ, ἠρωτά τις μαθητὴν κατὰ τὰς ἐξετάσεις:

Ὁ μαθητὴς μετὰ μικρὰν σκέψιν:

— Τότε, ὅπου οἱ μικροὶ ἐσημάδευον καλὰ τοὺς μεγάλους, ἀπήντησεν εὐχαριστημένος.

×

Ὁ καθηγητὴς ἐν θυμῷ, πρὸς τοὺς μαθητάς του.

— Ἂν νομίζετε, ὅτι δὲν σᾶς βλέπω, ἢ ὅτι θὰ μὲ κάμετε νὰ μὴ παραδώσω, ἀπατᾶσθε μεγάλως.

Οἱ μαθηταὶ χειροκροτοῦν.

— Θὰ μὲ ἀναγκάσετε νὰ φύγω!

Οἱ μαθηταὶ ποδοκροτοῦν.

ΜΑΤΑΙΑ ΣΚΕΨΙΣ

Αὐτή. Ἐπὶ τέλους θέλω νὰ μάθω ποῦ ἦσο, ποῦ ἐπῆγες.

Αὐτός. Θέλεις νὰ μάθῃς ποῦ ἤμουν. Νά, μόλις ἐξῆλθον, διῆλθον τὴν ὁδὸν Ἀκαδημίας...

Αὐτή. Αἴ, καὶ τί μὲ μέλλει, ἂν διῆλθες τὴν ὁδὸν Ἀκαδημίας... πάρα κάτω... (καὶ στρέφει τὴν κεφαλήν). Ν' ἀκούσωμεν.

Αὐτός. Ἔπειτα ἐπέρασα τὴν ὁδὸν Κοραῆ, ἀπήντησα εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου τὸν Ἰωάννην, μοῦ εἶπε... καὶ τοῦ εἶπα...

Αὐτή. Οὔφ! πάρα κάτω, σοῦ λέγω, τί μ' ἐνδιαφέρουν αὐτά... καὶ τί σοῦ εἶπε.

Αὐτός. Διάβολε! καὶ τί σ' ἐνδιαφέρει λοιπόν;.. ἄ; ἐξακολουθήσω. Ἐπῆγα,... εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος, κατέβηκα εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ καὶ εἰσῆλθον... εἰς το ἀδαμαντοπωλεῖον τοῦ κ. Πομόνη... καί...

Αὐτή. Αἴ; λέγε, λέγε, τί ὡραῖα ποῦ τὰ διηγῆσαι, Πέτρο, σὲ ἀκούω μετὰ προσοχῆς.

Αὐτός. Μπά (τί ἔπαθε;) λοιπὸν ἦτο μέσα ὁ Ἡρακλῆς, εἷς φίλος μου καὶ ἀγοράσαμεν...,

Αὐτή. Αἴ τί πρᾶγμα; κανὲν βραχιόλιον; Αἴ, Αἴ; λέγε, λέγε, λοιπόν.

Αὐτός. Ὄχι, ἓν ζεῦγος ἐνωτίων ἀδαμαντίνων. Μὰ τί ὡραία!

Αὐτή. Μπᾶ τὸν καϋμένον! μὰ εὖγε, ἔτσι λοιπὸν σὲ θέλω. Ποῦ εἶναι, ποῦ εἶναι; Βγάλε τα λοιπόν!

Αὐτός. Ποῖα; ποῖα νὰ βγάλω;

Αὐτή. Τὰ σκολαρίκια.

Αὐτός. Μὰ ἄκουσε δά, δὲν τὰ πῆρα ἐγὼ ὁ φίλος μου διὰ τὴν γυναῖκα του.

Αὐτή. Καὶ μένα τί μοῦ ἐπῆρες, ποῦ σ' ἀκούω τόσην ὥρα; Ἄθλιε; μασκαρᾶ;

Αὐτός. Ἐγώ; Μὰ ἄφησε νὰ ἰδοῦμε πρῶτο θὰ τὰ φορέσῃ ἢ θὰ τὰ χαλάσουν πάλι; μαλλόνουν κάθε λίγο καί...

Αὐτή. Μὰ ἔτσι, μὰ ἔτσι θέλω καὶ ἐγώ, νὰ μαλλόνωμεν καὶ ἡμεῖς καὶ νὰ μοῦ παίρνῃς κάθε φορὰ πότε σκουλαρίκια, πότε βραχιόλια, πότε καρφίτσα κτλ. μασκαρά, παληάνθρωπε, ποῦ εἶσαι ἕνας βλάξ, εἶσαι, εἶσαι...

Αὐτός. Χά, χά, χά...

Αὐτή. Τί γελᾶς, ἀνόητε, δὲν θυμόνεις;

Αὐτός. Ἄ, μπά, δὲν μὲ συμφέρει, διότι θὰ μοῦ φορτωθῇς ὕστερα νὰ σοῦ πάρω βραχιόλια, διὰ ν' ἀγαπήσωμεν.

Ροῦς

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Εἰς τὸ δικαστήριον.

— Τὶ ἡλικίαν ἔχετε, Κυρία;

— Ἐπέρασα τὰ 20 χρόνια, Κύριε δικαστά.

— Καλά, φαίνεσαι, ὅτι τὰ ἐπέρασες, ἀλλὰ πρέπει νὰ μᾶς εἴπῃς ὡρισμένως τὴν ἡλικίαν σας.

— Τότε γράψετε, ὅτι εἶμαι μεταξὺ 20—30.

— Καὶ πότε ἀκριβῶς συμπληρώνετε τὰ 30 δηλ. τὴν σωστὴν ἡλικίαν διὰ νὰ λάβετε...

— Αὔριον, αὔριον, Κύριε δικαστά.

×

Ἀθῶα ἀπάντησις.

— Πῶς εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν, Τάκη, τὶ ἔπαθες; πάλιν, ἀνόητε.

— Νὰ ἔπεσα εἰς τὴν λάσπην.

— Πῶς; μὲ τὸ καινούργιο πανταλόνι σου;...

— Ἄμ δὲν εἶχα καιρό, μαμμά, νὰ τὸ βγάλω.

×

Εἰς τὸ κακουργοδικεῖον.

— Κατηγορούμενε, ἀνήκεις εἰς μίαν πολὺ ἔντιμον οἰκογένειαν. Ἡ διαγωγή σου εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ βίου σου ἦτο ἄμεμπτος, κατόπιν ἤρχισες νὰ συχνάζῃς κακὰς συναναστροφὰς καὶ ἤδη τοὺς λυμεῶνας.

— Ἔχετε δίκαιον, διότι εἶμαι μεταξύ σας τώρα καὶ μὲ κρίνατε ὅπως θέλετε.

×

Ὁ καθηγητὴς πρὸς μαθητήν, οὗτινος ὁ πατὴρ εἶναι ὠο-ἔμπορος.

— Ἰωάννη, ἐὰν ὁ πατήρ σου μεταξὺ ἑκατὸν αὐγῶν εἶχε τὸ τέταρτον χαλασμένα, πόσα θὰ ἔχανε;

— Κανένα, ἀφοῦ μὲ τὰ χαλασμένα ἀμνοῦν ὁ μελέτας τὰ ξενοδοχεῖα, ὅπου τὰ δίδει.

Συμβουλὴ ἀπλήρωτος.

— Ἰατρέ, πάσχω φοβερὰ ἀπὸ ρευματισμούς, ἕνεκα τῆς ὑγρᾶς οἰκίας, ὅπου διαμένω, τί μὲ συμβουλεύετε νὰ κάμω;

— Νὰ ἀλλάξητε οἴκημα.

×

Ὁ περίφημος καθηγητὴς τοῦ πανεπιστημίου κ. Γ... παραδίδων ποτὲ ἀνατομίαν καὶ θέλων νὰ δείξῃ εἰς τοὺς μαθητάς του, ὅτι οὐδεμίαν ἀπέχθειαν ἔχει πρός τι μεμολυσμένον σῶμα, ἀφοῦ ἔθεσε τὸν δάκτυλον ἐπ' αὐτοῦ, τὸν ἔφερε ἐπὶ τοῦ στόματός του

Οἱ δὲ μαθηταὶ παραχρῆμα θέλοντες νὰ δείξωσιν αὐταπάρνησιν καὶ πεισθέντες, ὅτι δὲν ὑπάρχει κίνδυνος, ἔπραξαν ὁ εἷς κατόπιν τοῦ ἄλλου τὸ αὐτό.

Ὁ δὲ καθηγητὴς ἐν τῷ ἅμα, φρίττων.

— Καὶ ἐν τούτοις σφάλλετε διότι μὲ τὸν πρῶτον δάκτυλον ἐγὼ ἤγγισα τὸ πτῶμα, καὶ τὸν μεσαῖον ἔφερα εἰς τὸ στόμα.

×

Ἐν τῷ θεάτρῳ μεταξὺ γυναικῶν.

— Δὲν ἐπῆρες τὰ δίοπτρα ἠρώτησεν ἡ Ἑλένη τὴν Ἀσπασίαν.

— Ναί, ἀγαπητή μου, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ τὰ μεταχειρισθῶ.

— Καὶ διατί; εἶναι σπασμένα;

— Ὄχι, ἀλλὰ διότι ἐλησμόνησα νὰ φορέσω τὰ βραχιόλια μου καὶ τὰ δακτυλίδια.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑΙ

ΑΝΤΩΝΙΟΥ Θ. ΣΠΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΚΑΙ Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ = Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΚΑΙΑ ΤΟΥ.

Μεταξὺ τῶν πολλῶν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἀρτίως ἐκδοθέντων συγγραμμάτων συγκαταλέγεται καὶ τὸ ὑπὸ τὸν ἄνωθι τίτλον, τοῦ ἀξιολόγου διευθυντοῦ τῆς ἐφημερίδος «Τὸ Κράτος». Τῆς συγγραφῆς ταύτης σκοπὸς εἶνε ἡ διασάφησις τοῦ Μακεδονικοῦ ζητήματος, περὶ τοῦ ὁποίου πεπλανημένην ἰδέαν ἔχοντες πολλοὶ ἔξοχοι ἄνδρες τῆς Εὐρώπης ἐκηρύχθησαν ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων τῆς Βουλγαρίας. Ὁ κ. Σπηλιωτόπουλος διὰ τῆς ἐμβριθεστάτης μελέτης αὐτοῦ ἀποδεικνύει κατὰ πόσον αἱ ἀξιώσεις τῶν Βουλγάρων καὶ λοιπῶν Σλαύων εἶνε βάσιμοι, ἐρειδόμενος ἐπὶ τῆς Ἱστορίας, τῆς πραγματικότητος καὶ τῆς δυνάμεως τῶν ἀριθμῶν.

Τὸ σύγγραμμα ἀποτελεῖ τόμον ὀγκωδέστατον περιέχοντα τὸ κείμενον Ἑλληνιστὶ καὶ Γαλλιστί, ὡς καὶ πλῆθος καλλιτεχνικῶν εἰκόνων, ἐξ ὧν δύο δημοσιεύονται ἐν τῷ ἀνὰ χεῖρας τεύχει τῆς «Φύσεως».

Τὸ ἔργον τιμᾶται φρ. 5

Διὰ τὴν Ρωσσίαν ρούβλια 2

Πᾶσα αἴτησις: Α. Θ. ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΝ
Διευθυντὴν τοῦ «Κράτους» Ἀθήνας.

Κ. ΜΙΣΑΗΛΙΔΟΥ *«ΚΥΠΑΡΙΣΣΟΙ»*

Ὡς προαναγγείλαμεν ἐξεδόθησαν οἱ «Κυπάρισσοι» τὸ δεύτερον μέρος τῶν «Λυρικῶν Ποιήσεων» τοῦ κ. Μισαηλίδου. Τὸ ἔργον διακρίνεται διὰ τὴν καλλιτεχνικὴν καὶ πολυδάπανον ἔκδοσίν του, τὴν ἐκλεκτὴν ὕλην αὐτοῦ καὶ τὰς ἐξόχους ζιγκογραφίας.

Τιμᾶται δρ. 2.

Ο ΡΩΣΣΟ-ΙΑΠΩΝΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

ΜΕΤΑ

ΠΑΣΗΣ ΑΕΠΤΟΜΕΡΕΙΑΣ ΚΑΙ ΑΚΡΙΒΕΙΑΣ

ΚΑΙ

ΠΑΣΩΝ ΤΩΝ ΣΧΕΤΙΚΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

Κατὰ μετάφρασιν

ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗ

Ἀπὸ τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς ἐκδίδεται κατὰ φυλλάδια πωληθησόμενα εἰς τὰς ὁδοὺς, Πρακτορεῖα καὶ κέντρα ἡ Ἱστορία τοῦ ἀρξαμένου ἤδη Ρωσσο-Ιαπωνικοῦ πολέμου, τοῦ μέλλοντος νὰ καταπλήξῃ τὸν κόσμον καὶ μεταβάλῃ ἴσως τὸν παγκόσμιον χάρτην, ἕνεκα τοῦ ἐνδιαφέροντος, ὅπερ ἐνέχει καὶ τῶν μεγάλων περιπετειῶν καὶ γεγονότων, ἅτινα ἡ ἐξέλιξις αὐτοῦ μέλλει ἀναμφιρήστως νὰ παρουσιάσῃ τῇ ὑφηλίῳ:

Ὁ συγγραφεὺς αὐτοῦ Γάστων Δοννέ, ἀνὴρ μεγάλης δεινότητος καὶ γνώστης τῶν μερῶν αὐτῶν, ἐξ ἄλλων προηγουμένων αὐτοῦ ἔργων, ἐκτίθησι μετὰ πολλῆς ἀκριβείας καὶ δικαιοσύνης τὰ γεγονότα, ὡς ἔχουσι κατόπιν ἐξιδιασμένης μελέτης καὶ βασάνου τῶν συγκεντρουμένων ἐν Εὐρώπῃ καθ' ἑκάστην σχετικῶν εἰδήσεων καὶ ἐπισήμων πληροφοριῶν μετὰ τῶν σχετικῶν εἰκόνων.

Ὅσοι τῶν ἡμετέρων συνδρομητῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ γίνωσι συνδρομηταὶ κατὰ φυλλάδια ἢ καὶ νὰ λάβωσι τὸ ἔργον εἰς τὸ τέλος τῆς ἐκδόσεώς του, παρακαλοῦνται νὰ δηλώσωσιν τοῦτο ἀπὸ τοῦδε ἡμῖν, καθόσον, ἕνεκα τῆς μεγάλης ζητήσεως τοσοῦτον ἐνδιαφέροντος ἔργου, ἰδίᾳ ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας, ἕνεκα τῆς σχέσεως αὐτοῦ πρὸς τὸ Ἀνατολικὸν ζήτημα, θέλουσιν ἴσως ταχέως ἐξαντληθῇ ὅσα σώματα ἠθέλομεν ἀρχῆθεν ἐκδόσει· Συνεπῶς:

Πᾶς προαποστέλλων 1, 2, 3, δρ. κτλ. θὰ λάβῃ τόσα φυλλάδια ἐκ 16 σελίδων, ἐλεύθερα ταχ. τελῶν, ὅσα δεκάλεπτα ἀντιπροσωπεύουν τὸ ἐμβασμά του.

Πᾶς δὲ προαποστέλλων δρ. 5, θὰ λάβῃ τὸ ὅλον ἔργον μετὰ τὸ πέρας τοῦ πολέμου, ὅσον μέγα καὶ ἂν ἤθελεν ἀποτελεσθῇ.

Πᾶσα αἴτησις καὶ πληροφορία πρὸς τὸν ἐκδότην.

Αἱ τιμαὶ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν νοοῦνται εἰς φράγκα χρυσᾶ.

Ὁ ἐκδότης
Φρ. Πρίντεζης
Διευθ. τῆς «Φύσεως»

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

155. Μαγική εἰκών.

Ἡ Κυρία εἶνε ἐντελῶς μόνη, ὡς φαινομενικῶς δείκνυται ἐνταῦθα;

Ἡ μαγεία μας λέγει ὄχι, ὄχι.

Διότι συνοδεύεται καὶ ὑπὸ τοῦ συμβίου αὐτῆς καὶ τοῦ ἀξιωματικοῦ ἐξαδέλφου της.

Ποῦ λοιπὸν εὑρίσκονται οὗτοι.

156. Αἴνιγμα.

Ὁ καθεὶς θὰ μὲ χρειασθῇ
τὸ πρωΐ ὅταν λουσθῇ
ἐὰν ὅμως μ' ἀφαιρέσῃ
πρῶτον μου κι' ἄλλο προσθέσῃ
θὰ μὲ κμῃ παρευθὺς
ἄνδρα τῆς Ἀνατολῆς.

157. Αἴνιγμα.

Μέρος τῆς Ἀφρικῆς
ὅπως ἔχω θὰ μ' εὑρῇς
τὸ κεφάλι τις ἂν ἐγάλλῃ
θὰ μὲ εὕρῃ στὸ κεφάλι.

158. Ἐρώτησις.

Ποία πόλις τῆς Ἰταλίας γίνεται ἀπὸ δύο γράμματα Ἑλληνικά;

159. Πρόβλημα.

Ἀποθνήσκων τις ἀφῆκε εἰς τοὺς 3 υἱούς του 19 πρόβατα καὶ εἶπε. Ὁ 1ος νὰ λάβῃ τὸ $^1/_2$ ὁ 2ος τὸ $^1/_4$ καὶ ὁ 3ος τὸ $^1/_5$ χωρὶς ὅμως νὰ κόψωσι οὐδὲν πρόβατατον εἰς δύο.

Ζητεῖται πόσα ἕκαστος ἔλαβε καὶ τίνι τρόπῳ τὰ ἐμοιράσθησαν.

ΔΙΕΘΝΕΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΙ ΧΡΩΜΟΤΥΠΕΙΟΝ

ΑΔΕΛΦΩΝ ΒΕΝΙΕΡΗ

Ἱδρυθὲν τῷ 1894—Ἐν Μανσούρᾳ Αἰγύπτου

Ἐκτελεῖ παντὸς εἴδους ἐργασίας. Ἐργοστάσιον εἰδικὸν βιβλιοδετικῆς καὶ κυτοποιΐας.

Πωλοῦνται πάντα τὰ εἴδη τῆς γραφικῆς, κατάστιχα μελάνια πρώτης ποιότητος κτλ.

Τιμαὶ συγκαταβατικαί.

Ο ΡΩΣΣΟ-ΙΑΠΩΝΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΣ ΥΠΟ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘ. ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ,,

κατὰ φυλλάδια καὶ τόμους

Εἰς φυλλάδια πρὸς 10 λεπτὰ ἕκαστον.
Εἰς τόμον δὲ προπληρωτέον φρ. 5.
Ἐξ ὅσων φυλλαδίων καὶ ἂν ἀποτελεσθῇ.
Μετὰ ὡραίων εἰκόνων

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ «LA POSTE»

ΟΔΟΣ ΕΥΒΕΚΙΑΣ

Ἀπέναντι τοῦ Βασιλικοῦ Ξενοδοχείου

Ἐν Καΐρῳ Αἰγύπτου

Δωμάτια ὡραῖα καὶ εὐάερα. Καθαριότης καὶ ὑπηρεσία πρόθυμος. Ἰδιοκτήτης ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΓΗ.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ Η "ΕΛΛΑΣ,,

ΟΔΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΗ—ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ:

ΣΩΤ. ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ

Δωμάτια εὐάρια. Περιποίησις μεγάλη. Καθαριότης ἔκτακτος. Οἱ προερχόμενοι εὐχαριστηθήσονται.

ΜΕΓΑ ΚΡΕΟΠΩΛΕΙΟΝ

Ν. ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ & Ι. ΓΑΛΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐν τῇ Νέᾳ Ἀγορᾷ

Εὑρίσκονται πάντοτε τὰ καλλίτερα βόεια καὶ μοσχάρια κρέατα καὶ οἱ παχύτεροι καὶ νωπότεροι ἀμνοὶ εἰς τιμὰς συγκαταβατικάς. Τὸ κατάστημα ἐπιθυμοῦν νὰ διατηρήσῃ τὴν πελατείαν του, ἰδίδει καλὸν πρᾶγμα εἰς τοὺς ἀγοραστὰς καὶ ἀκρίβειαν εἰς τὸ ζύγισμα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ,,

Ε. Ρ. Durban. Ἐπιστολὴ καὶ chèque ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐγράψαμεν καὶ ταχυδρομικῶς.— Κ. Σ. Παρισίους. Ἔχει καλῶς, εἰς Βουκουρέστιον καλὴν ἐντάμωσιν.— Κ. Γ. Ρ. Λευκωσίαν. Ἐπιστολὴ καὶ τοκομερίδια ἐλήφθησαν ἔκτοτε, εὐχαριστοῦμεν. Παρακαλοῦμεν στείλατε καὶ ἐκκαθάρισιν συντόμως.— M. M. Santah. Συνδρομή σας ἐλήφθη ἐκ τοῦ αἰγυπτ. ταχυδρομείου. Εὐχαριστοῦμεν.— Μ. Κ. Ἀσμούν. Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Στερούμεθα ἐν τούτοις τοῦ πόνου τῆς Μούσης σας. Καπνὸς ἦτο ἄρα καὶ διελύθη; Ματαιότης ματαιοτήτων, τὰ πάντα ματαιότης! — Στ. Σ. Καφ-Ζαγιάτ. Συνδρομή σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν πολύ. — Α. Κ. Alexandrie. Φύλλα ἀπεστάλησαν ὑμῖν ἐκ νέου, ἀλλὰ φείδεσθε δαπάνης μας, παρακαλοῦμεν.— Α. Σ. Βουκουρέστιον. Ζητούμενα φύλλα σας ἀπεστάλησαν. Περιμένομεν ἀνυπομόνως τὰ cliché. Πότε πρὸς θεοῦ θὰ σταλῶσιν; Μ. Δ. Ἄνδρον. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Γράψωμεν.—S. P. Tantah. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Ἔχει καλῶς. Ἔστω διὰ καλλίτερον.—Α. Π. Μαγνησίαν. Σᾶς ἐνεγράψαμεν συμφώνως ἐπιστολῆς σας. Ἀναμένομεν καὶ νεωτέραν σας.—Π. Π. Cafr-Dawar. Φύλλα ἀπὸ 1 Ἰαν. σᾶς ἐστάλησαν. Ἀναμένομεν ἀπάντησιν. — Κ. Ν. Λ. Τρίκαλα. Φίλος σας ἐνεγράφη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀναμένομεν.— Γ. Σ. Δ. Σῦρον. Δελτάριόν σας ἐλήφθη. Ἔχει καλῶς. Ἐκερδίσατε.— Σ. Κ. Βάρναν. Ἐπιστολὴ μετὰ περιεχομένου ἐλήφθη. Ἐλυπήθημεν.—

Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου